

(ร่าง)

พระราชบัญญัติ
การศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. ๒๕๖๐

ภาคประชาชน

.....
ให้ไว้ ณ วันที่ เดือน..... พ.ศ. ๒๕๖๑
เป็นปีที่ ในรัชกาลปัจจุบัน

..... มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งอื่นในส่วนที่ได้บัญญัติไว้แล้วใน

พระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การศึกษา” หมายความว่า การเสาะแสวงหา พัฒนา และถ่ายทอดคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ และทักษะ ความชำนาญในสายวิชาชีพ วิชาการ ประสบการณ์ และวัฒนธรรมจากชนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่งในด้านจริยศึกษา หัตถศึกษาและอาชีวศึกษา วิทยาศาสตร์ สุขพลานามัยศึกษา ทักษะชีวิตศึกษา และเทคโนโลยีและสื่อสารศึกษา เพื่อพัฒนามนุษย์ สามัญสำนึกที่เป็นรากฐานความเจริญงอกงามของบุคคล สังคม และประเทศชาติอย่างทันสมัย และทันต่อเหตุการณ์ จากการ ถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรมแบบภควันตภาพ เพื่อการสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทาง วิชาการ การสร้างองค์ความรู้ทุกที่ทุกเวลา ที่สอดคล้องกับบริบทไทย และเกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรอบด้านทั้งการเรียน

เรียนคิด เรียนทำ เรียนแก้ปัญหา เรียนดำรงตน ควบคุมการดำเนินชีวิตและการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิตในเบื้องต้น และให้รู้เท่าทันสภาพที่เป็นจริงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น และผู้เบิกบาน ปราศจากความแปรปรวน เปลี่ยนแปลง แดกดับและประสบความสำเร็จเป็นสุขนิรันดร์ในบั้นปลาย

“การศึกษาควณัฏภาพ” หมายความว่า การจัดการศึกษาที่เป็นระบบให้ความรู้ ประสบการณ์ ทักษะความชำนาญ ไปปรากฏอยู่ทุกที่ทุกเวลา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ได้จากเครื่องรับความรู้ติดตัวแบบพกพาทั้งแบบดิจิทัล (ออนไลน์) และออฟไลน์) และเทคโนโลยีพื้นฐานแบบแบบแอนะล็อก

“การศึกษาตลอดชีวิต” หมายความว่า การศึกษาที่เกิดขึ้นตั้งแต่ถือกำเนิดจนสิ้นชีวิต ทั้งจากการผสมผสานระหว่างการศึกษาระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (Life Long Education)

“การศึกษาควบคู่ชีวิต” หมายความว่า การศึกษาที่ผู้เรียนได้รับความรู้ไปกับการดำเนินชีวิตและการดำเนินงาน (Life-Along Education)

“การศึกษาขั้นพื้นฐาน” หมายความว่า การศึกษาศึกษาที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ ดำรงชีวิตขั้นพื้นฐาน และการศึกษาหาความรู้ระดับสูงขึ้นหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว ประกอบด้วยปฐมวัยศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา

“การศึกษาระดับอุดมศึกษา” หมายความว่า การศึกษาที่จำเป็นสำหรับการประกอบวิชาชีพและวิชาการที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถและสมรรถนะระดับสูงถึงระดับสูงมาก ประกอบด้วยการศึกษาระดับอนุปริญญา ระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษา (ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ระดับปริญญาโทบัณฑิต ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง และระดับดุษฎีบัณฑิต)

“สถานศึกษา” หมายความว่า สถานที่จัดการศึกษาแก่ผู้เรียน ประกอบด้วยสถานศึกษาปฐมวัย โรงเรียน ศูนย์การเรียนรู้ โรงเรียนที่บ้านหรือที่ทำงาน สถาบัน วิทยาลัย สถานศึกษา และองค์กรจัดการศึกษาหรือหน่วยงานอื่นของรัฐหรือของเอกชน ที่มีอำนาจหน้าที่หรือมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา

“สถาบันครูศึกษา” หมายความว่า สถาบันการศึกษาที่สร้างขึ้นเพื่อผลิตครูปริญญา โดยอาจเป็นหน่วยงานในสถาบันอุดมศึกษา ที่จัดตั้งในรูปวิทยาลัยการศึกษา คณะการศึกษา คณะครุศาสตร์ หรือคณะศึกษาศาสตร์ หรือจัดตั้งเป็นเอกเทศในรูปมหาวิทยาลัยการศึกษา วิทยาลัยการศึกษา หรือวิทยาลัยครู

“สมกศ.” หมายความว่า สำนักงานมาตรฐานการศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษากายนอกแห่งชาติ

“การประกันคุณภาพภายใน” หมายความว่า การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพตามองค์ประกอบมาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การจัดการศึกษากายในสถานศึกษา โดยบุคลากรของสถานศึกษาและจากบุคลากรหน่วยงานต้นสังกัดเพื่อประกันว่า การดำเนินงานถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์

“การประเมินคุณภาพภายนอก” หมายความว่า การประเมินผล การติดตามและตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐาน

การศึกษาของสถานศึกษาจากหน่วยงานภายนอกที่เป็นอิสระจากหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อยืนยันผลการประกันคุณภาพใน
ดำเนินการโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก หรือบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกที่
สำนักงานดังกล่าวรับรอง เพื่อรับรองคุณภาพและพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา

“ผู้สอน” หมายความว่า ครูและอาจารย์ในสถานศึกษาระดับต่างๆ

“ครู” หมายความว่า บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและการส่งเสริม
การเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐและเอกชน

“อาจารย์” หมายความว่า บุคลากรซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการสอนและการวิจัยในสถานศึกษา
ระดับอุดมศึกษาระดับปริญญาของรัฐและเอกชน

“องค์กรจัดการศึกษา” หมายความว่า องค์กรที่มีหน้าที่กำกับดูแลและให้การศึกษาแก่ผู้เรียน ได้แก่ สำนักจัดการ
ศึกษา และให้บริการการศึกษา และสถานศึกษาทุกระดับ

“ผู้บริหารสถานศึกษา” หมายความว่า บุคลากรวิชาชีพที่รับผิดชอบการบริหารสถานศึกษา แต่ละแห่ง ทั้งของรัฐและ
เอกชน

“ผู้บริหารการศึกษา” หมายความว่า บุคลากรวิชาชีพที่รับผิดชอบการบริหารการศึกษานอกสถานศึกษาตั้งแต่ระดับเขต
พื้นที่การศึกษาขึ้นไป

“บุคลากรการศึกษา” หมายความว่า ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา ครู อาจารย์ นักเทคโนโลยีการศึกษา
นักจิตวิทยา นักแนะแนว นักวัดและประเมินการศึกษา นักวิจัยและบรรณารักษ์ ผู้สนับสนุนการศึกษาซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่
ให้บริการ หรือปฏิบัติงานเกี่ยวเนื่องกับการจัดระบบการเรียนการสอน การนิเทศ และการบริหารการศึกษาในองค์กรจัด
การศึกษาต่างๆ

“กระทรวง” หมายความว่า กระทรวงการศึกษา

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษา รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมี อำนาจออกกฎกระทรวง
ระเบียบ และประกาศ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับ ได้

หมวดที่ ๑

บททั่วไป อุดมการณ์และจุดมุ่งหมายการศึกษา

มาตรา ๖ การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต มีทักษะชีวิต มีสัมมาอาชีพ มีความรู้ด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

มาตรา ๗ รัฐพึงกำหนดอุดมการณ์เพื่อการศึกษาที่สมบูรณ์ทั้งในระดับชาติ ระดับภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และระดับท้องถิ่น ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เติบโตใหญ่เป็นประชาชนที่เชื่อมั่นและศรัทธาการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในระบอบธรรมานาราชปไตย คือ การปกครองที่ยึดความเที่ยงธรรมโดยถือเสียงนรชนเป็นใหญ่ ให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง พัฒนาชนชาติไทยที่มีความดีและเป็นคนเก่ง มีจิตสาธารณะ เป็นคนไทยที่รักและภาคภูมิใจในความเป็นไทยในระดับชาติ ภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และและท้องถิ่น

กระบวนการเรียนต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึก รู้จักรักและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ ส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย ความรู้อันเป็นสากล มีจิตอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้และศึกษาเล่าเรียนด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

มาตรา ๘ การจัดการศึกษาให้ยึดหลักดังนี้ (๑) เป็นการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน (๒) ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา (๓) การพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

มาตรา ๙ การจัดระบบ โครงสร้าง และกระบวนการจัดการศึกษาให้ยึดหลักดังนี้ (๑) มีเอกภาพด้านนโยบาย และมีความหลากหลายในการปฏิบัติ (๒) มีการกระจายอานาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (๓) มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา และจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับและ ประเภทการศึกษา (๔) มีหลักการส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา และการ พัฒนาครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง (๕) ระดมทรัพยากรจากแหล่งต่าง ๆ มาใช้ในการจัดการศึกษา (๖) การมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กร ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น

มาตรา ๑๐ ให้องค์กรจัดการศึกษา กำหนดอุดมการณ์ของตนเอง ประกอบด้วยปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ และพันธกิจ เพื่อเป็นรากฐานในการกำหนดเป้าหมายการศึกษา นโยบาย และแผนพัฒนาการศึกษา

มาตรา ๑๑ ให้องค์กรจัดการศึกษา ต้องพัฒนากฎหมายรองในรูปธรรมเนียมขององค์กร ระบบการศึกษาประจำหน่วยงาน และแผนแม่บทวิชาการเพื่อเป็นหลักยึดสำหรับการจัดทำแผนแม่บทการบริหารและการบริการหน่วยงานการศึกษา รูปแบบและโครงสร้างของธรรมเนียม ระบบการศึกษา และแผนแม่บทวิชาการ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๒ รัฐพึงจัดการศึกษาให้ประชาชนมีความรู้อย่างสมดุลทั้งสาระไทย ที่เป็ความรู้ เกี่ยวกับศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ การเมืองการปกครอง ศาสนา อาชีพและการดำรงชีวิตของคนไทย และสาระเทศที่เป็ความรู้เกี่ยวกับศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ การเมืองการปกครอง ศาสนา อาชีพและการดำรงชีวิตของคนชาติอื่นที่มีความสัมพันธ์และมีผลกระทบต่อคนไทย เพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ทันโลก และส่งเสริมการผลิตเด็กไทยให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีลักษณะเด่นของคนไทยและคนในท้องถิ่น มีความรักและภาคภูมิใจในศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ศิลปกรรม วัฒนธรรมไทยและมีความรู้ความเชี่ยวชาญ ในศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ศิลปกรรม วัฒนธรรมสากล เพื่อให้สามารถดำรงตนอย่างมีความสุข กลมกลืน และมีศักดิ์ศรีในสังคมโลก

มาตรา ๑๓ จุดมุ่งหมายการศึกษา ให้การศึกษาไทยมีจุดมุ่งหมาย ๖ ประการ คือ

- (๑) ด้านจริยศึกษา เพื่อพัฒนาประชาชนให้มีคุณธรรมและจริยธรรมเป็นเอือกเย็นสุชุม เป็นคนดี มีความอดทนอดกลั้น ดำรงตนในสังคมอย่างมีความสุข และมีจิตอาสาเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตนหรือส่วนกลุ่ม
- (๒) ด้านหัดดศึกษาและอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนาประชาชนให้มีทักษะความชำนาญ และสมรรถนะในการประกอบอาชีพ ทั้งในระดับวิชาชีพและวิชาชีพขั้นสูง (๓) ด้านวิทยศึกษาคือพัฒนาประชาชนให้มีความรู้ ประสพการณ์ ในศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ศิลปกรรม วัฒนธรรม และวิถีชีวิตไทยและสากล
- (๔) ด้านสุขพลานามัยศึกษา เพื่อพัฒนาประชาชนให้มีสุขภาพและร่างกายแข็งแรง และมีสุขนิสัยที่ดี
- (๕) ด้านทักษะชีวิตศึกษา เพื่อพัฒนาประชาชนให้มีความสามารถดำรงตนอย่างมีความสุขในสังคมโลกที่เต็มไปด้วยการแข่งขันชิงดี
- (๖) ด้านเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา เพื่อพัฒนาประชาชนให้มีความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศเพื่อการดำรงชีวิต การทำงานและการศึกษาหาความรู้อย่างต่อเนื่อง ตลอดชีวิตได้ทุกที่ทุกเวลา

หมวด ๑ โหวต <https://pollbagel.com/polls/3754?t=6092753KMI>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3754/results?t=6092753KMI>

หมวด ๒

สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา

มาตรา ๑๔ การจัดการศึกษา ต้องให้ประชาชนมีสิทธิดังนี้

- 1) ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษา ขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี

- 2) รัฐต้องจัดการศึกษาให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย
- 3) รัฐต้องจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียน หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือผู้ที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ให้มีสิทธิ และโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ
- 4) การศึกษาสำหรับผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียน หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือผู้ที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสให้จัดตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการ โดยไม่เสีย ค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง
- 5) การจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนนั้น

มาตรา ๑๕ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีหน้าที่จัดให้บุตรหรือบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแล ได้รับการศึกษาภาคบังคับตาม มาตรา ๑๔ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และให้ได้รับการศึกษานอกเหนือจากการศึกษาภาคบังคับตามความพร้อมของครอบครัว

มาตรา ๑๖ ให้นุคคล ครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น มีสิทธิใน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้เช่นเดียวกับ รัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ให้ เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๗ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ ดังต่อไปนี้

๑) การสนับสนุนจากรัฐ ให้มีความรู้ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดู และการให้การศึกษา แก่บุตรหรือบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแล

๒) เงินอุดหนุนจากรัฐสำหรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของบุตรหรือบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแล ที่ครอบครัวจัดให้ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด

๓) การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีสำหรับค่าใช้จ่ายการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๘ บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ที่สนับสนุนหรือจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ ดังต่อไปนี้

๑) การสนับสนุนจากรัฐให้มีความรู้ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดูบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแลรับผิดชอบ

๒) เงินอุดหนุนจากรัฐสำหรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานตามที่กฎหมายกำหนด

๓) การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีสำหรับค่าใช้จ่ายการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด

หมวด ๒ สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา

โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3755?t=6094376KQO>

คู่มือโหวต <https://pollbagel.com/polls/3755/results?t=6094376KQO>

หมวดที่ ๓

แนวนโยบายการศึกษา

มาตรา ๑๘ ให้แนวนโยบายการจัดการศึกษาดังอยู่บนพื้นฐานหลักการและแนวคิดที่ทันสมัย สอดคล้องการเปลี่ยนแปลงทางศิลปวิทยาการเพื่อให้เยาวชนไทยเติบโตใหญ่เป็นประชาชนไทยที่มีคุณภาพ ตามแนวนโยบาย ๑ ประการ ได้แก่

- ๑) นโยบายด้านการจัดการศึกษา ให้ประกอบด้วย (๑) แนวคิดการจัดการศึกษาที่ยึดสาระไทยเป็นหลัก (๒) การกำหนดเสรีภาพในการจัดการศึกษา (๓) การกำหนดช่วงเวลาการปฏิรูปการศึกษา (๔) แนวทางการจัดการศึกษาเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น (๕) เน้นโครงสร้างกระทรวงการศึกษาเพื่อประสานงานมากกว่าควบคุมสั่งการ (๖) แนวทางการจัดเขตพื้นที่การศึกษาที่เน้นการจัดเขตพื้นที่การศึกษาในวงแคบและเขตโรงเรียน
- ๒) นโยบายด้านการจัดระบบการศึกษาและระบบวิชาการ ให้ประกอบด้วย (๑) การพัฒนาระบบการศึกษาระดับสถานศึกษาให้เหมาะสมกับบริบทไทย และมีการเพิ่มการศึกษาทางเลือกเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตไทย เพื่อให้ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาสามารถออกไปประกอบอาชีพได้ทันที และ (๒) แนวทางการพัฒนาหลักสูตรทุกระดับการศึกษา และระบบการสอน ให้เน้นหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของบริบทมากกว่าหลักสูตรส่วนกลาง และ (๓) การพัฒนาระบบการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนครบวงจร คือ เรียน เรียนคิด เรียนทำ เรียนแก้ เรียนดำรงตน และเรียนดำรงชีวิตด้วยการสอนแบบอิงประสบการณ์ที่กำหนดประสบการณ์หรือความสามารถ ทักษะ ความชำนาญ ที่คาดหวังให้ผู้เรียนเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือดำเนินชีวิตหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว มิใช่เน้น “การเรียนรู้” อย่างเดียว และระบบการประเมิน ที่เน้นการประเมินอย่างสมดุลทั้งประเมินภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ
- ๓) นโยบายด้านการพัฒนาผู้เรียน และบุคลากรการศึกษา ให้ประกอบด้วย (๑) คุณภาพผู้เรียนที่เน้นความดีมากกว่าความเก่ง และการศึกษาเพื่อพัฒนาตนเองมากกว่าการแข่งขันกับสถานศึกษาในต่างประเทศ เพื่อคุณภาพชีวิตของผู้เรียนเมื่อเติบโตขึ้นสมกับที่ชนชาติไทยมีบริบท ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเป็นของตนเองมากกว่า ๘,๐๐๐ ปี (๒) การจัดหาและบริหารบุคลากร ที่เน้นการกำหนดตำแหน่งหน้าที่สายบริหาร สายวิชาการ และสายปฏิบัติ ให้ตอบสนองการจัดการศึกษาในยุคที่เทคโนโลยีการและสื่อสารการศึกษาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
- ๔) นโยบายการจัดสายการศึกษา ให้ประกอบด้วย (๑) พัฒนาระบบและขยายการศึกษาพื้นฐาน โดยจัดการศึกษา ๔ สาย คือ สายวิชาชีวิต สายวิชาชีพ สายวิชาการ และสายประสบการณ์ (๒) ส่งเสริมบทบาทการจัดการศึกษาของภาคเอกชน ภาคประชาสังคมและชุมชนท้องถิ่น บนพื้นฐานความไว้วางใจและการกำกับดูแลคุณภาพภายใน (๓) การจัดการศึกษาแบบอิงประสบการณ์ที่เน้นให้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ดำรงตนและดำรงชีวิตเป็น และ (๔) จัดระบบการพัฒนาการศึกษา สู่มาตรฐานสากล ตามหลักการวิทยาศาสตร์การศึกษาไทยและสากลที่ผ่านการวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
- ๕) นโยบายด้านเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ให้ประกอบด้วย (๑) พัฒนาระบบเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ให้เป็นเสาหลักที่ ๓ ของวิชาชีพการศึกษา ตามหลักการ “ไตรยางค์วิชาชีพชั้นสูง” (๒) จัดระบบการ

วิจัยและรวบรวมศิลปะ วัฒนธรรมตามวิถีไทย และ (๓) การพัฒนานวัตกรรมเพื่อสร้างเทคโนโลยีใหม่ที่สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศไทยสู่ระบบเศรษฐกิจขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม

- ๖) แนวโบายด้านการบริหารและการจัดการ ให้ประกอบด้วยนโยบายด้าน (๑) จัดระบบการบริหารราชการเป็นเลขานุการกิจและระบบลอจิสติกส์ (๒) พัฒนาระบบการบริหารและการจัดการที่เน้นการพัฒนาระบบการบริหารและการจัดการตามวิถีไทย (๓) การพัฒนากฎหมายการศึกษาท้องถิ่นเป็นกฎหมายรอง ในรูปธรรมนูญสถาบันและแผนแม่บทวิชาการเพื่อให้เป็นหลักยึดสำหรับแผนแม่บทการบริหาร (๔) การกำหนดบทบัญญัติควบคุมการใช้อำนาจ เพื่อมิให้ผู้บริหารลุแก่อำนาจ และบริหารสั่งการโดยไม่ขาดการมีส่วนร่วม และแอบอ้างประชาธิปไตยจอมปลอม (Pseudo Democracy) เพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่การตัดสินใจของตนเองการปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติตามมาตรา ๑๕๗ ของกฎหมายอาญา (๕) การจัดโรงเรียนขนาดเล็ก ที่เป็นฐานของโรงเรียนคุณภาพเพราะครูสามารถดูแลผู้เรียนได้อย่างใกล้ชิดและไม่มีการแบ่งชั้นสอน (๖) การจัดศูนย์กลางการศึกษาในรูปศูนย์การเรียนรู้ชุมชน (๗) การจัดการศึกษาเพื่อคุณภาพสำหรับตนเอง และ (๘) สร้างความเป็นเลิศทางการศึกษา โดยให้มีศูนย์นวัตกรรมการศึกษาเพื่อเน้นความเป็นเลิศในชาติ โดยเฉพาะนวัตกรรมการเรียนการสอน ให้ทันโลกและทันสมัย
- ๗) แนวนโยบายด้านการประเมินคุณภาพการศึกษา ให้ประกอบด้วย (๑) การประเมินครบวงจรคือ ประเมินก่อนเรียน ระหว่างเรียน และประเมินหลังเรียน ทั้งการประเมินความรู้และภาคปฏิบัติ (๒) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยองค์กรจัดการศึกษา (First Party) และหน่วยงานต้นสังกัด (Second Party) (๓) การควบคุมคุณภาพของหน่วยประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกโดยยึดหลักเป็น Third Party ไม่อยู่ในการควบคุมของหน่วยงานที่ถูกประเมินหรือต้นสังกัด (๔) การพัฒนาโรงเรียนเป็นนิติบุคคลสมบูรณ์แบบ และการกระจายอำนาจ (๕) การกำหนดบทบาทโรงเรียนกับการสอนและปฏิบัติศาสนา (๖) สนับสนุนและส่งเสริมการจัดการศึกษาเอกชน/องค์กรศาสนา (๗) การสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการศึกษานอกระบบความเสมอภาคทางการศึกษา และ (๘) การส่งเสริมเสรีภาพและควมมีอิสระในการจัดการศึกษาระดับภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และระดับท้องถิ่น

หมวดที่ ๑ แนวนโยบายการศึกษา

โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3756?t=6095999KUU>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3756/results?t=6095999KUU>

หมวดที่ ๔

บริบทการจัดการศึกษา

มาตรา ๒๐ ให้การจัดการศึกษาสอดคล้องกับบริบท ด้วยการกำหนดแนวนโยบาย การจัดเขตพื้นที่ และการกำกับดูแล ด้านวิชาการตามบริบทที่สถานศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษาตั้งอยู่ โดยให้มีสมดุลระหว่างการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองชาติไทยและถนอมความเป็นพลเมืองภูมิภาคและท้องถิ่น

มาตรา ๒๑ ให้จัดการศึกษาอิงบริบท ดังนี้

๑) กำหนดเขตความรับผิดชอบและการกำกับดูแลการศึกษา ให้สอดคล้องกับบริบท เพื่อสนองความต้องการของประชาชนระดับชาติ ภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และท้องถิ่น

๒) จำกัดบทบาทของรัฐ คือ กระทรวงการศึกษา เพื่อกำหนดคุณวุฒิ กำหนดนโยบาย กำกับดูแล และประสานงาน การศึกษาระดับภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และท้องถิ่น ส่วนระดับภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และท้องถิ่น ให้มีบทบาทในบริหารจัดการ การศึกษาเพื่อสนองความต้องการของภูมิภาค จังหวัด อำเภอและชุมชน

๓) การบริหารและจัดการยึดหลักการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมของประชาชนในภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และท้องถิ่นใน ๘ ด้าน คือ การบริหารกิจการชุมชน การบริหารวิชาการ การบริหารกิจการผู้เรียนนักศึกษา การบริหารบุคลากร การบริหารวิสาหกิจสถานศึกษา การบริหารทรัพยากร การเงินและงบประมาณ การบริหารลอจิสติกส์ และการบริหารทั่วไป

มาตรา ๒๒ แนวทางการจัดเขตพื้นที่การศึกษา ให้ยึดเขตพื้นที่จังหวัดและอำเภอเป็นฐาน และจำแนกพื้นที่อำเภอ ออกเป็น อย่างน้อย ๔ เขตโรงเรียน (School District) ในตำบลหรือกลุ่มตำบล หรือเทศบาล เพื่อให้สามารถจัดการศึกษาที่ ตอบสนองความต้องการของประชาชน โดยปรับเปลี่ยนแนวคิดเขตพื้นที่การศึกษาเป็น “เขตบริการการศึกษา” ยึดจังหวัด อำเภอ และตำบลเป็นฐาน ใน ๔ ระดับ คือ เขตพื้นที่ปฐมวัยศึกษาและการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย เขตพื้นที่ ประถมศึกษา เขตพื้นที่มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและอาชีวศึกษา โดยกำหนดเขตพื้นที่การศึกษาตามระดับการศึกษา โดยให้ (๑) เขตบริการปฐมวัยศึกษา ยึดระดับตำบล ครอบคลุมการศึกษาระดับเด็กเล็กและอนุบาลศึกษา (๒) เขตบริการการศึกษาระดับ ประถมศึกษา (ป.๑-๖) ยึดระดับอำเภอ (๓) เขตบริการการมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา (ม.๑-ม.๖) ยึดระดับจังหวัด (๔) เขตบริการ การอาชีวศึกษา (ปวช.และปวส.) ยึดระดับจังหวัด และ (๕) เขตบริหารอุดมศึกษา ให้ยึดระดับจังหวัดเป็นฐาน

มาตรา ๒๓ แนวทางการกำกับดูแล ให้ทุกเขตบริการอาชีวศึกษา เขตบริการมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา เขตบริการ ประถมศึกษา และเขตบริการปฐมวัยศึกษา ตรากฎหมายรอง (Bylaws) ในรูป “ธรรมนูญสถานศึกษา” (School Constitution or University Constitution) และจัดทำแผนแม่บทวิชาการ (Academic Master Plan-AMP) เป็นแผนหลักสำหรับการทำแผนแม่บท บริหารและแผนแม่บทอื่นๆ

หมวด ๔ บริบทการจัดการศึกษา โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3757?t=6097622MGG>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3757/results?t=6097622MGG>

หมวดที่ ๕

โครงสร้างและปัจจัยพื้นฐานสำหรับการจัดการศึกษา

มาตรา ๒๔ รัฐต้องจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคควรเอื้อและรองรับการศึกษาดลอดชีวิต และการศึกษาควบคู่ชีวิตของประชาชนทุกกลุ่มอายุ และอาชีพ โดยเฉพาะเครือข่ายสังคมออนไลน์ ผู้ให้บริการเครือข่ายต้องให้ความร่วมมือ

มาตรา ๒๕ การจัดโครงสร้าง รัฐต้องให้สถานศึกษา มีโครงสร้างสถานศึกษา ประกอบด้วย (๑) อาคารเรียนและอาคารประกอบ--ออกแบบให้เอื้อต่อการใช้งานของโรงเรียน มีการจัดสภาพแวดล้อมโรงเรียน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ โรงอาหาร โรงฝึกงานที่สามารถเป็นเวทีจำลองสังคมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติและออกไปประกอบอาชีพและดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข (๒) การจัดอาคารการศึกษา-ประกอบด้วยอาคารบริหาร อาคารเรียน (บ้านในโรงเรียน) อาคารหอความรู้ (ห้องสมุด ศูนย์ความรู้ ศูนย์เอกสาร ศูนย์บรรณสาร) อาคารประสบการณ์ (ห้องปฏิบัติการวิชาต่างๆ) อาคารบริการ อาคารสถานจัดประสบการณ์วิชาชีพ สนามเด็กเล่น สนามกีฬา และศูนย์บูรณาการสายวิชาชีพตามความสนใจของผู้เรียนและนักศึกษา (๓) จัดให้ทุกสถานศึกษาทุกระดับในทุกระดับมีเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสืบค้น แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีระบบอินเทอร์เน็ต ระบบส่งสัญญาณไวไฟ ความเร็วสูง เพื่อให้ผู้เรียนไปเผชิญประสบการณ์จริงโดยใช้โลกเป็นห้องเรียน มีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกช่วยเหลือผู้เรียน และ (๔) จัดการศึกษากลั่นคณาภาพเพื่อให้ความรู้ไปปรากฏทุกที่ทุกเวลา

เพื่อรองรับการศึกษาไร้พรมแดน การศึกษาทางไกล และการศึกษากลั่นคณาภาพ และส่งเสริมให้ความรู้แพร่กระจาย รัฐจำเป็นต้องจัดหาระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ระบบส่งสัญญาณไวไฟสาธารณะฟรีอย่างทั่วถึงในทุกชุมชนหมู่บ้าน และพัฒนาไปสู่การศึกษากลั่นคณาภาพ ที่มีการกระจายความรู้ไปทุกแห่งหนทุกเวลา เพื่อการศึกษาดลอดชีวิตหลากหลายรูปแบบ ทั้งการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย

มาตรา ๒๖ รัฐต้องสนับสนุน ให้สถานศึกษาทุกระดับมีปัจจัยพื้นฐานประกอบด้วย ท่าเลที่ตั้ง ขนาดพื้นที่และบริเวณเครื่องมืออุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน อย่างเหมาะสมและเพียงพอต่อความต้องการในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพและประสบการณ์ชีวิตก่อนสำเร็จการศึกษา

มาตรา ๒๗ รัฐต้องจัดหาปัจจัยพื้นฐานในสถานศึกษา ประกอบด้วย (๑) ให้มีโครงสร้างพื้นฐานด้านอาคาร พื้นที่ และสาธารณูปโภคเพียงพอต่อความต้องการในการจัดการศึกษา และ (๒) ให้มีการออกแบบอาคารการจัดลอจิสติกส์ ที่ประกอบด้วย

ถนนหนทาง และสิ่งอำนวยความสะดวก ขนพาหนะ เสบียง พืช ผัก วัสดุ ครุภัณฑ์ อย่างดีและเพียงพอกับจำนวนผู้เรียนและความต้องการในการพัฒนาทรัพยากรคนในแต่ละบริบท
หมวดที่ ๕ โครงสร้างและปัจจัยพื้นฐานสำหรับการจัดการศึกษา

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3759?t=6112145MOS>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3759/results?t=6112145MOS>

หมวดที่ ๖

ระบบการศึกษา

มาตรา ๒๘ ให้จัดการศึกษาในรูปแบบ คือ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย และการศึกษากว้างภาพ

๑) การศึกษาในระบบ เป็นการศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

๒) การศึกษานอกระบบ เป็นการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

๓) การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อม และโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม สื่อ หรือแหล่งความรู้อื่น ๆ

๔) การศึกษากว้างภาพเป็นบูรณาการจัดการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยเพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ ประสบการณ์ ทักษะความชำนาญ และคุณธรรมจริยธรรมได้ทุกที่ทุกเวลา
สถานศึกษาอาจจัดการศึกษาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งหรือทั้งสี่รูปแบบก็ได้

มาตรา ๒๙ ให้มีการเทียบโอนผลการเรียนที่ผู้เรียนสะสมไว้ในระหว่างรูปแบบเดียวกันหรือต่างรูปแบบได้ไม่ว่าจะเป็นผลการเรียนจากสถานศึกษาเดียวกันหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งจากการเรียนนอกระบบ ตามอัธยาศัย การศึกษาทางไกล การศึกษากว้างภาพ การฝึกอาชีพ หรือจากประสบการณ์การทำงาน และการดำรงชีวิต

การกีดกันมิให้มีการเทียบโอนความรู้และประสบการณ์จากการศึกษาเล่าเรียน การฝึกอบรม การทำงานและการดำรงชีวิต จะกระทำไม่ได้

มาตรา ๓๐ การศึกษาในระบบมีสองระดับ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน และการศึกษาระดับอุดมศึกษา

การศึกษาขั้นพื้นฐานประกอบด้วยปฐมวัยศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ซึ่งจัดไม่น้อยกว่าสิบห้าปีก่อน ระดับอุดมศึกษา

การแบ่งระดับและประเภทของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงการศึกษา ระดับอุดมศึกษาแบ่งเป็นหกระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญา และระดับปริญญาตรี ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ระดับปริญญาโท ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง ระดับปริญญาเอก และระดับหลังปริญญาเอก

การแบ่งระดับหรือการเทียบระดับการศึกษานอกระบบหรือการศึกษาตามอัธยาศัย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๑ ให้มีการศึกษาภาคบังคับจำนวนเก้าปี โดยให้เด็กซึ่งมีอายุย่างเข้าปีที่เจ็ด เข้าเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จนอายุย่างเข้าปีที่สิบหก เว้นแต่สอบได้ชั้นปีที่เก้าของการศึกษาภาคบังคับ

หลักเกณฑ์และวิธีการนับอายุให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๒ การจัดการศึกษาปฐมวัยและการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้จัดในสถานศึกษา ดังต่อไปนี้

๑) สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ได้แก่ ศูนย์เด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนเกณฑ์ของสถาบันศาสนา ศูนย์บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มของเด็กพิการและเด็กซึ่งมีความต้องการพิเศษ หรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น

๒) โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนของรัฐ โรงเรียนเอกชน และโรงเรียนที่สังกัดสถาบันพุทธศาสนาหรือศาสนาอื่น

๓) ศูนย์การเรียน ได้แก่ สถานที่เรียนที่องค์กรจัดการศึกษานอกโรงเรียน บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ โรงพยาบาล สถาบันทางการแพทย์ สถานสงเคราะห์ และสถาบันสังคมอื่นเป็นผู้จัด

มาตรา ๓๓ การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้จัดในมหาวิทยาลัย สถาบัน วิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมายเกี่ยวกับสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษานั้น ๆ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๓๔ การจัดการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ ให้จัดในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๓๕ กระทรวง ทบวง กรม รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นของรัฐ อาจจัดการศึกษาเฉพาะทางตามความต้องการ และความชำนาญของหน่วยงานนั้นได้ โดยคำนึงถึงนโยบายและมาตรฐานการศึกษาของชาติ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๖ รัฐต้องสนับสนุน ให้สถานศึกษาทุกระดับมีปัจจัยพื้นฐานประกอบด้วย ทำเลที่ตั้ง ขนาดพื้นที่และบริเวณ เครื่องมืออุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน อย่างเหมาะสมและเพียงพอต่อความต้องการในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพและ ประสบการณ์ชีวิตก่อนสำเร็จการศึกษา

มาตรา ๓๗ สถานศึกษาต้องพัฒนาระบบการศึกษาระดับสถานศึกษาให้เหมาะสมกับบริบทไทย และมีการเพิ่ม ทางเลือก ในการศึกษาระดับพื้นฐาน ผสมผสานการศึกษาการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ให้เชื่อมต่อเพื่อให้ความรู้และประสบการณ์ปรากฏทุกที่ทุกเวลา

มาตรา ๓๘ ให้มีรูปแบบการศึกษาเอกชน และการศึกษาในบ้านหรือที่ทำงานที่หลากหลาย ตอบสนองความต้องการ ของประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพ และประชาชนผู้ด้อยโอกาส ชนกลุ่มน้อย และอาศัยตามชายขอบชายแดนและแหล่งทุร กันดาร

มาตรา ๓๙ โครงสร้างการศึกษา ให้จัดการศึกษาตั้งแต่ ระดับปฐมวัยศึกษา ๕ ปี (เด็กเล็ก ๒ ปี อนุบาลศึกษา ๒ ปี และ เตรียมประถมศึกษา ๑ ปี) ประถมศึกษา ๖ ปี (ประถมศึกษาตอนต้น และประถมศึกษาตอนปลาย) มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ๖ ปี (มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาตอนต้น) และมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาตอนปลาย) อาชีวศึกษา ๓-๕ ปี อุดมศึกษา (๔-๕ ปี) และการศึกษา ตลอดชีวิต

มาตรา ๔๐ ให้มีการศึกษา ๔ สาย ได้แก่ สายชีวิต สายวิชาชีพ สายวิชาการ และสายประสบการณ์ ดังนี้

(๑) สายชีวิต มุ่งให้ผู้เรียนได้ทักษะชีวิต ภาษา ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม มีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติรอบตัว เพื่อให้ชื่นชมวิถีชีวิตท้องถิ่น ภาควิชาภูมิปัญญาวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ศาสนา และวิถีไทย และสามารถดำรงตนใน สภาพแวดล้อมของถิ่นที่ตนถือกำเนิด เติบโต ดำรงไว้ซึ่งชีวิตครอบครัว ประกอบอาชีพและเติบโตอย่างมีความสุข

(๒) สายวิชาชีพ มุ่งให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ มีความรู้ในการทำงานพื้นฐานอาชีพที่จะนำไปประกอบอาชีพเมื่อ สำเร็จประถมศึกษาโดยไม่มุ่งเรียนต่อระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา หรือสำเร็จระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาออกไปประกอบ อาชีพโดยไม่ศึกษาต่อระดับสถานศึกษาวิชาการ แต่มุ่งศึกษาต่อวิทยาลัยหรือสถานศึกษาวิชาชีพหรือสถานศึกษาประสบการณ์

(๓) สายวิชาการ มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และประสบการณ์เพื่อนำไปเสริมเติมเต็มวิชาชีพ การพัฒนาตน พัฒนาวิชาชีพ และการศึกษาระดับที่สูงขึ้น มุ่งเน้นผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาตอนต้นและตอนปลาย และระดับอุดมศึกษาสาย วิชาการ เป็นนักศึกษาที่มีประสบการณ์สามารถศึกษาค้นคว้าวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยการวิจัยและพัฒนาวิจัยเริ่มขึ้นมาใหม่ หรือเสริมสร้างความรู้วิชาการและวิชาชีพจากหลักการและทฤษฎีต่อยอดที่มีอยู่แล้ว

(๔) สายประสบการณ์ เป็นสายบูรณาการชีวิตและวิชาชีพ เพื่อเสริมเติมเต็มด้านวิชาการ เพื่อให้ได้หลักการและ ทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว และพัฒนาพฤติกรรม ครอบคลุมหลักการ ทฤษฎี แนวคิด หลักปฏิบัติ ระบบ กลไก และสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ระดับอุดมศึกษามุ่งผลิตปริญญาเพื่อความเป็นเลิศสายประสบการณ์ สำหรับผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงาน เป็นผู้ประกอบการ เจ้าของกิจการ และผู้บริหารระดับสูงทั้งภาครัฐและเอกชน

หมวด ๓

แนวการจัดการศึกษา

มาตรา ๔๒ การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนและพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ

มาตรา ๔๓ การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย และการศึกษากว้างไกล ต้องเน้นความสำคัญที่คุณธรรมควบคู่ความรู้ และกระบวนการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และบูรณาการสาระและประสบการณ์ตามความเหมาะสมของแต่ละบริบทและระดับการศึกษา

ให้กระทรวงกำกับดูแลการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เน้นความเป็นไทย

ให้ภูมิภาคกำกับดูแลการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก และภาคใต้

มาตรา ๔๔ การจัดกระบวนการเรียน ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้

๑) จัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทชุมชนที่สถานศึกษาตั้งอยู่

๒) จัดปัจจัยพื้นฐานสำหรับห้องเรียน ห้องปฏิบัติการและแหล่งการเรียนรู้สำหรับนักเรียน

๓) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

๔) จัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

๕) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น รักการศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง

๖) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระไทยและสาระเทศในด้านความรู้และประสบการณ์อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน ปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

๗) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนรู้ และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนทุกที่ทุกเวลา และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียน ให้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนไปพร้อมกันจากสื่อการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์ทั้งออฟไลน์และออนไลน์

๘) จัดการเรียนให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดาผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

๙) มีการประเมินก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยเน้นประเมินกระบวนการควบคู่การประเมินผลลัพธ์

มาตรา ๔๕ รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานและการจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์การกีฬาและนันทนาการ แหล่งข้อมูล และแหล่งการเรียนรู้อื่นอย่างพอเพียงและมีประสิทธิภาพ

ให้สถานศึกษาจัดการใช้ประโยชน์บริเวณโดยรอบสถานศึกษาให้เป็นอุทยานการศึกษา ประกอบด้วย (๑) ศูนย์แสดงประวัติศาสตร์สถานศึกษา (๒) ศูนย์แสดงศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น (๓) สวนรุกขพฤกษศาสตร์ (๔) ศูนย์แสดงผลงานครูและนักเรียน (๕) หอเกียรติยศ (๕) สถานปฏิบัติธรรมทางพุทธศาสนา โบสถ์คริสต์เตียน หรือมัสยิดสำหรับชาวมุสลิมขึ้นอยู่กับการต้องการของชุมชน

มาตรา ๔๖ ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียนความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา

ให้สถานศึกษาใช้วิธีการที่หลากหลายในการจัดสรรโอกาสการเข้าศึกษาต่อ และให้นำผลการประเมินผู้เรียนจากประสบการณ์และภาคปฏิบัติมาประกอบประเมินผลการศึกษา

หมวด ๗ แนวการจัดการศึกษา โปรดดูที่ <https://pollbagel.com/polls/3761?t=6115397OEK>

ผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3761/results?t=6115397OEK>

หมวดที่ ๘

หลักสูตร

มาตรา ๔๗ การพัฒนาหลักสูตรทุกระดับการศึกษา ต้องเน้นรูปแบบไทย ไม่ลอกเลียนรูปแบบและสาระจากต่างประเทศโดยปราศจากการศึกษาและวิจัยอย่างรอบคอบ โดยยึดหลักการพัฒนาเนื้อหา “สาระไทย” ควบคู่ “สาระเทศ” ในสัดส่วนที่เหมาะสม

มาตรา ๔๘ รัฐต้องส่งเสริมให้สถานศึกษาทุกระดับพัฒนาหลักสูตรแบบอิงประสบการณ์ หลักสูตรแบบอิงสมรรถนะ ที่กำหนดความสามารถและทักษะความชำนาญตามขั้นตอนที่คาดหวังให้ผู้ได้ฝึกฝนและปฏิบัติเป็นรายวิชา เพื่อให้สามารถนำทักษะความชำนาญไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือดำเนินชีวิตหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว และหลักสูตรแบบอิงเนื้อหา ที่กำหนดเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนต้องเรียนเพื่อให้เป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับสูงขึ้นหรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือดำเนินชีวิตหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว ตามบริบทและระดับชั้น พัฒนาทักษะชีวิตเพื่อพัฒนาเด็กไทยให้เติบโตเป็นคนไทย มีการกำหนดสมดุลระหว่างหลักสูตรแกนกลาง หลักสูตรท้องถิ่น และหลักสูตร โรงเรียน ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้ ตามความสนใจของตนเอง ปรับเนื้อหาสาระในหลักสูตรแกนกลาง ให้มีสมดุลระหว่างสาระไทยและสาระเทศ โดยมุ่งเน้นก้าวหน้าวิชาการ เทคโนโลยี องค์กรความรู้สากล

การพัฒนาหลักสูตร ให้เน้นสาระไทยในระดับประถมศึกษาและเพิ่มสาระสากลในระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา

มาตรา ๔๙ ประเภทหลักสูตร ให้จำแนกหลักสูตรตามระดับ และจำแนกตามสาระ

การจำแนกหลักสูตรตามระดับ ให้แบ่งเป็นหลักสูตรแกนกลาง หลักสูตรภูมิภาค หลักสูตรท้องถิ่น และหลักสูตรสถานศึกษา

การจำแนกหลักสูตรตามสาระ แบ่งเป็นหลักสูตรสายวิชาชีพ สายวิชาชีพ สายวิชาการ และสายประสบการณ์

มาตรา ๕๐ แนวทางการพัฒนาหลักสูตร ให้คำนึงถึงสายการจัดการศึกษา ระดับการศึกษา และสาระหลักสูตรที่มีสมดุลระหว่างสาระไทยตามศาสตร์และวิชาการไทย และสาระเทศ คือ สาระที่เปิดสอนตามศาสตร์และวิชาการต่างประเทศ

มาตรา ๕๑ การพัฒนาหลักสูตรต้องอิงจุดมุ่งหมายการศึกษา ๖ ประการ คือ (๑) จริยศึกษา (๒) หัตถศึกษาและ อาชีวศึกษา (๓) วิทยาศาสตร์ (๔) สุขพลานามัยศึกษา (๕) ทักษะชีวิตศึกษา และ (๖) เทคโนโลยีและสื่อสารศึกษา

มาตรา ๕๒ รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรการศึกษา หลักสูตรทุกระดับต้องมีสาระและลักษณะหลากหลาย ตามความ เหมาะสมของแต่ละระดับและบริบทสถานศึกษา โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพตามบริบท ที่สถานศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษาให้บริการ

(๑) รูปแบบหลักสูตรให้เน้นหลักสูตรแบบอิงประสบการณ์ หลักสูตรอิงสมรรถนะ มากกว่าหลักสูตรแบบอิงเนื้อหา เพื่อจัดการเรียนการสอนแบบเผชิญประสบการณ์ หรือการสอนแบบอิงสมรรถนะ ให้สถานศึกษาสามารถจำลองชีวิตจริงใน สถานศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษา

(๒) สาระของหลักสูตร ในสายวิชาชีพ สายวิชาการ และสายประสบการณ์ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้เติบโตใหญ่ เป็นคนไทย ให้มีทักษะในการประกอบอาชีพและมีความสมดุลด้านคุณธรรม ด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม

(๓) หลักสูตรปฐมวัยศึกษา ให้เน้นการเตรียมความพร้อมและพัฒนาการตามวัยของเด็กเล็ก เด็กอนุบาล และเด็กเตรียม ประถมศึกษา เพื่อให้เด็กเจริญเติบโตเต็มตามศักยภาพในทุกด้านและมีทักษะด้านภาษา อารมณ์ สังคม สติปัญญา และคุณธรรม พร้อมที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

(๔) หลักสูตรระดับประถมศึกษา ให้เน้นหลักสูตรตามสาระไทยในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิ ปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

(๕) หลักสูตรระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ให้เน้นหลักสูตรที่บรรจุสาระเทศ ในสายวิชาชีพและวิชาการเพื่อการ ประกอบอาชีพ และวิชาการเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

(๖) หลักสูตรระดับอุดมศึกษาให้เน้นสายวิชาชีพ สายวิชาการ และสายประสบการณ์ เพื่อให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลง ของโลกและดำรงตนอย่างมีความสุขในสังคมโลกาภิวัตน์ จัดสมดุลของสาระไทยและสาระเทศ มิใช่เน้นสาระเทศอย่างเดียว เพื่อ ฟื้นฟู พัฒนา อนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวิทยา เทคโนโลยี ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และวิถีไทย และจัดสอนสาระเทศ เพื่อให้มีความรู้สากล และมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาชีพขั้นสูงและวิชาการระดับสูง ที่เน้นการค้นคว้า วิจัย เพื่อพัฒนาองค์ ความรู้และพัฒนาสังคม

(๗) ให้มีหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาระบบส่งเสริมกีฬา ศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีไทยที่สะท้อนบริบท ระดับชาติ ระดับภูมิภาคและท้องถิ่น

(๘) ปรับหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ให้เน้นเสริมสร้าง "ผู้ประกอบการวิชาชีพ" หรือ ช่องทาง วิชาชีพเพื่อให้นักเรียนได้เตรียมความพร้อมด้านวิชาชีพที่ตนสนใจ โดยจัดเป็นศูนย์บูรณาการประสบการณ์ อย่างน้อยให้ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการและเทคโนโลยี ผู้ธุรกิจ ผู้ศิลปกรรม ผู้ดนตรี ผู้วิทยาศาสตร์สุขภาพ ผู้กีฬา ผู้การเมืองการปกครอง และ ผู้สื่อสารมวลชนและการแสดง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นพบตนเองและฝึกให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพื่อสร้างนวัตกรรมใน สายที่ตนเองชอบตั้งแต่เป็นเด็ก

(๕) หลักสูตรสายวิชาชีพต้องเน้นการพัฒนาประชาศึกษา และภาษาศึกษา ให้ครอบคลุมหลักสูตรนิติศึกษา จิตปัญญาศึกษา เศรษฐศาสตร์ศึกษา รัฐศาสตร์ศึกษา ชุมชนศึกษา นวัตกรรมศึกษา ประวัติศาสตร์และไทยศึกษา ครอบครัวศึกษา และไทยศึกษา และศาสตร์พระราช

มาตรา ๕๑ ลักษณะหลักสูตร ให้หลักสูตร มีลักษณะแตกต่างตามสายการศึกษา ๔ สาย

(๑) หลักสูตรสายวิชาชีพ—เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ความรู้และประสบการณ์ การดำรงชีวิตไทยเพื่อให้สามารถสื่อสารภาษาไทย หน้าที่พลเมืองและศีลธรรม สมบัติผู้ดี เลขคณิต (วิชาคำนวณพื้นฐาน) ประวัติศาสตร์ไทยและประวัติศาสตร์ ศิลปะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา วิถีชีวิตไทย มรดกไทย วิชาภาษาไทย วิชาสามัญสำนึก วิชาพลังงานและบุญกิริยาวิชาสามัญ ๑๐ วิชากฎหมายชีวิต และศาสตร์พระราช เพื่อให้ผู้เรียนสามารถดำรงตนอย่างมีความสุขเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว คือ มีรายได้ มีความเป็นอยู่อย่างพอเพียงและอยู่เย็นเป็นสุข

ให้สายวิชาชีพ แบ่งเป็นหลักสูตรแกนกลางเพื่อสร้างความเป็นไทย หลักสูตรภูมิภาคเพื่อสร้างความเป็นประชาชนตามภูมิภาค หลักสูตรท้องถิ่นเพื่อสร้างความเป็นประชาชนในจังหวัดหรืออำเภอ และหลักสูตรสถานศึกษาเพื่อความเป็นประชาชนของตำบลและหมู่บ้าน มุ่งที่ ระดับปฐมวัยศึกษา ระดับประถมศึกษาตอนต้น และระดับประถมศึกษาตอนปลาย

(๒) หลักสูตรสายวิชาชีพ—เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับอาชีพที่ผู้เรียนสามารถนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัวเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว จำแนกเป็นการทำงานเพื่อดำรงชีวิตครอบครัวและการทำงานเพื่อสร้างรายได้ มุ่งให้ดำรงตนในฐานะบุตรธิดาที่ต้องช่วยงานบ้าน และบิดามารดา ที่ต้องดูแลบ้าน และเลี้ยงดูบุตรธิดา โดยพัฒนาการทำงานเพื่อสร้างรายได้ คืออาชีพที่ ที่มีค่าแรงเป็นรายได้ทั้งเงินสดและผลตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงิน

ให้สายวิชาชีพจำแนกเป็น ๓ ระดับ คือ อาชีพที่ใช้ทักษะระดับต้น อาชีพที่ต้องใช้ทักษะขั้นสูง และอาชีพที่ใช้ทักษะระดับกลาง ส่วนสถาบันอุดมศึกษาระดับปริญญาตรี และสถาบันอาชีวศึกษา ต้องพัฒนาหลักสูตรสำหรับพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะระดับสูง บางสาขาควรระดับเป็นวิชาชีพขั้นสูง ในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก โดยมีองค์กรวิชาชีพเป็นผู้กำหนดและควบคุมมาตรฐานวิชาชีพ

(๓) หลักสูตรสายวิชาการ—เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ความรู้และประสบการณ์ภาคหลักการและทฤษฎี ผสมผสานการปฏิบัติเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ หรือส่งเสริมความรู้วิชาการและวิชาชีพ สถาบันที่รับผิดชอบสายวิชาการได้แก่ระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา ที่ต้องพัฒนาหลักสูตรวิชาในกลุ่มสาขาวิชาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนนักศึกษามีความรู้ตามมาตรฐานที่กำหนด

(๔) หลักสูตรสายประสบการณ์—เป็นหลักสูตรที่มุ่งบูรณาการความรู้และประสบการณ์สายวิชาชีพและวิชาการสู่การประยุกต์ในสถานการณ์จริง มุ่งผู้เรียนที่มีประสบการณ์และประสงค์จะได้รับหลักการและทฤษฎีเพื่อเสริม เติมเต็มและรองรับแนวปฏิบัติที่นักศึกษาได้เรียนและพบจากประสบการณ์ โดยให้สามารถเทียบโอนความรู้และประสบการณ์จากการดำรงชีวิตและการทำงานกับรายวิชาหรือชุดวิชาในหลักสูตรปริญญาได้ สถาบันการศึกษาที่ต้องพัฒนาหลักสูตรสายประสบการณ์ได้แก่ สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนระดับอนุปริญญา ปริญญาตรี ประกาศนียบัตรบัณฑิต ปริญญาโท ประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงปริญญาเอก และหลังปริญญาเอก

หมวดที่ ๘ หลักสูตร

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3762?t=6117023OIQ>

ดูผลโหวด <https://pollbagel.com/polls/3762/results?t=6117023OIQ>

หมวดที่ ๕

ผู้เรียน

มาตรา ๕๔ รัฐและท้องถิ่นต้องจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ เพื่อผลิตผู้สำเร็จการศึกษาและบัณฑิตที่เติบโตเป็นชาวไทยที่มีคุณภาพ รู้จักตั้งอุดมการณ์และเป้าหมายชีวิต มีความเป็นคนไทย ภาควิชาในศาสตร์ วิชาการ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีธรรมาประชาธิปไตย มีจิตสาธารณะ และวิถีชีวิตไทย ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และมีความรู้ประสบการณ์ทั้งที่เป็นสาระไทยและสาระสากล เพื่อให้สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมไทยและสังคมโลกอย่างมีคุณภาพ สามารถปกป้องผลประโยชน์ของชาติจากการเอารัดเอาเปรียบ โกงชาติ โกงแผ่นดินของคนในชาติที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและส่วนกลุ่ม และต่างชาติที่หวังครอบครองครอบงำและกอบโกยทรัพยากรและผลประโยชน์ของชาติไทย

มาตรา ๕๕ ผู้รับผิดชอบต่อการจัดการศึกษาต้องมีแนวคิดที่ว่า ผู้เรียนทุกระดับ ทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้ได้ ต้องจัดและส่งเสริมตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้ การเรียนการศึกษาต้องไม่สูญเปล่า

สถานศึกษา ครู อาจารย์ ผู้เรียน ผู้ปกครอง และชุมชนต้องร่วมมือกันและร่วมรับผิดชอบ โดยเน้นการพัฒนาคุณลักษณะผู้เรียน คุณสมบัติผู้เรียน การพัฒนาสรณะผู้เรียน การประเมินพฤติกรรมผู้เรียน สวัสดิการ รางวัล การเลื่อนขั้นผู้เรียน การจัดการศึกษาผู้เรียนกลุ่มพิเศษ และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

มาตรา ๕๖ คุณลักษณะผู้เรียนที่พึงประสงค์ การจัดการศึกษาต้องมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีและเก่ง เน้นความดีนำความรู้ความสามารถ ให้นักเรียน นิสิตนักศึกษาสามารถตั้งอุดมการณ์และเป้าหมายชีวิตตั้งแต่ยังเยาว์ มาใช้ในการคิดริเริ่มสร้างสรรค์นวัตกรรมที่ครอบคลุมแนวคิดใหม่ ระบบใหม่ แนวปฏิบัติ กฎ ระเบียบใหม่ และสิ่งประดิษฐ์ใหม่ เพื่อพัฒนาการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นพระประมุข กอปรด้วยคุณธรรม ศีลธรรม และจริยธรรม คือ มีความกตัญญูกตเวที มีอุดมการณ์เพื่อชาติและส่วนรวม มีความอดทน อดกลั้น ใฝ่หาความรู้เป็นนิตย์ รักษาระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีความเข้มแข็งทั้งกายและใจ เอาชนะฝ่ายต่ำคือความโลภ โกรธ และหลงได้ ช่วยตนเองได้ด้วยคามมีสติรู้ตน รู้ดีรู้ชั่ว รู้ถูกรู้ผิด และรู้ควรไม่ควร

มาตรา ๕๗ แนวทางพัฒนาผู้เรียน ต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ควรจัดกระบวนการเรียน จัดสวัสดิการ รางวัล การเลื่อนขั้นผู้เรียน และจัดการศึกษาผู้เรียนกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาส

แบบประชาติ หมวดที่ ๕ ผู้เรียน

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3763?t=6118649OMW>

ดูผลโหวด <https://pollbagel.com/polls/3763/results?t=6118649OMW>

หมวดที่ ๑๐

บุคลากรการศึกษา

มาตรา ๕๘ ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบ กระบวนการผลิต การพัฒนาครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ประเภทอื่น ให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยการกำกับและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอื่น มีความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่และการพัฒนาบุคลากรประจำการอย่างต่อเนื่อง

รัฐพึงจัดสรรงบประมาณและจัดตั้งกองทุนพัฒนาครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอื่นอย่างเพียงพอ

มาตรา ๕๙ ให้มีองค์กรวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา มีฐานะเป็นองค์กรอิสระภายใต้การบริหารของสภาวิชาชีพ ไม่อยู่ในกำกับของกระทรวง มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ กำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณของวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา ตามมาตรา ๑๒๑ หมวดสภาวิชาชีพ

ให้ครู ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา และบุคลากรทางการศึกษาอื่น ทั้งของรัฐและเอกชนต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพตามที่กฎหมายกำหนด

การจัดให้มีองค์กรวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา และบุคลากรทางการศึกษาอื่น คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และวิธีการในการออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

ความในวรรคสองไม่ใช้บังคับแก่บุคลากรทางการศึกษาที่จัดการศึกษาตามอัธยาศัย สถานศึกษาตามมาตรา ๑๘ (๓) ผู้บริหารการศึกษาระดับเหนือเขตพื้นที่การศึกษาและวิทยาการพิเศษทางการศึกษา

ความในมาตรานี้ไม่ใช้บังคับแก่อาจารย์ ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษาในระดับอุดมศึกษาระดับปริญญา

มาตรา ๖๐ ให้มีองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการครู โดยให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งของหน่วยงานทางการศึกษาในระดับสถานศึกษาของรัฐ และระดับเขตพื้นที่การศึกษา เป็นข้าราชการในสังกัดองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการครู โดยยึดหลักการกระจายอำนาจการบริหารงานบุคคลสู่เขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษา ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๖๑ ให้มีกฎหมายว่าด้วยเงินเดือน ค่าตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์เกื้อกูลอื่น สำหรับข้าราชการครู

และบุคลากรทางการศึกษา แยกเป็นเอกเทศจากกฎหมายว่าด้วยเงินเดือน ค่าตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับอื่นของข้าราชการพลเรือนประเภทอื่น เพื่อให้มีรายได้ที่เพียงพอและเหมาะสมกับฐานะทางสังคมและวิชาชีพ โดยให้เป็นตำแหน่งข้าราชการ เพื่ออุทิศเวลาและจิตวิญญาณครูเพื่อบรมสั่งสอนผู้เรียนให้เป็นประชาชนที่มีคุณภาพ

ให้มีกองทุนส่งเสริมครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา เพื่อจัดสรรเป็นเงินอุดหนุนงานริเริ่มสร้างสรรค์ ผลงานดีเด่น และเป็นรางวัลเชิดชูเกียรติครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๖๒ การผลิตและพัฒนาอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา การพัฒนา มาตรฐานและจรรยาบรรณของวิชาชีพ และการบริหารงานบุคคลของข้าราชการหรือพนักงานของรัฐในสถานศึกษาระดับปริญญาที่เป็นนิติบุคคล ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษาแต่ละแห่งและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๖๓ ให้นหน่วยงานทางการศึกษาระดมทรัพยากรบุคคลในชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาโดยนำประสบการณ์ ความรอบรู้ ความชำนาญ และภูมิปัญญาท้องถิ่นของบุคคลดังกล่าวมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษาและยกย่องเชิดชูผู้ที่ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา

มาตรา ๖๔ รัฐต้องจัดหา พัฒนาและบริหารบุคลากรการศึกษา โดยจำแนกประเภท ผลิต สรรหา และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และกำหนดชื่อตำแหน่ง และภาระงานให้ทันสมัยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลก

มาตรา ๖๕ ให้นักการการศึกษาทุกประเภทเป็นข้าราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น การจำแนกประเภทบุคลากรการศึกษา ให้ประกอบด้วย บุคลากรฝ่ายวิชาการ บุคลากรฝ่ายบริหาร และบุคลากรฝ่ายปฏิบัติการ

๑) บุคลากรฝ่ายวิชาการ หมายถึงผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการวางแผน เตรียมการ ดำเนินการ เทคโนโลยีและสื่อการ แหล่งวิทยาการ พัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและให้คำปรึกษา และประเมินการศึกษาประกอบด้วย ครูอาจารย์ (ประจำชั้น ประจำวิชา และประจำศูนย์ความรู้ ศูนย์ประสบการณ์ และศูนย์บริการ) ครู/อาจารย์เทคโนโลยีการศึกษา ครู/อาจารย์บรรณารักษ์ ครู/อาจารย์วิจัย ครู/อาจารย์จิตวิทยาการศึกษา ครู/อาจารย์แนะแนว และครู/อาจารย์วัดและประเมินผล

ให้นักการฝ่ายวิชาการครอบคลุมครูและอาจารย์เทคโนโลยีการศึกษา ครู/อาจารย์บรรณารักษ์ ครู/อาจารย์วิจัย ครู/อาจารย์จิตวิทยาการศึกษา ครู/อาจารย์แนะแนว และครู/อาจารย์วัดและประเมินผล มีหน้าที่ปฏิบัติงานวิชาการเพื่อช่วยให้การถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ของครู/อาจารย์ประจำชั้น ประจำวิชา และประจำศูนย์ความรู้ ศูนย์ประสบการณ์ และศูนย์บริการ ดำเนินไปอย่างมีคุณภาพ

๒) บุคลากรฝ่ายบริหาร ทำหน้าที่วางแผน จัดองค์กร ควบคุม กำกับ ดูแล สื่อสาร ประสานงาน และทำความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก ระดมและจัดสรรทรัพยากร (การเงินและงบประมาณ) รายงานผลการทำงาน และประเมินการทำงาน ได้แก่

(๑) หัวหน้าสาขาวิชา หัวหน้าหมวดวิชา ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ครูใหญ่สถานศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา และประถมศึกษา และอาจารย์ใหญ่สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา

(๒) หัวหน้าหมวด หัวหน้าภาควิชา ผู้อำนวยการสำนัก สถาบันและศูนย์ที่ทำหน้าที่วิจัยและบริการ คณะบดี วิทยาลัย คณะบดีคณะวิชา และคณะบดีสถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษา ผู้อำนวยการสำนักหรือศูนย์ อธิการวิทยาลัย อธิการสถาบัน และอธิการบดีมหาวิทยาลัย

๔) บุคลากรฝ่ายปฏิบัติการ เป็นผู้สนับสนุนการดำเนินงานของฝ่ายวิชาการ และฝ่ายบริหาร ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร ได้แก่ เจ้าหน้าที่สำนักงาน เจ้าหน้าที่ลอจิสติกส์ เจ้าหน้าที่เทคโนโลยีสารสนเทศ (ธุรการ สารบรรณ และจัดเก็บข้อมูล) เลขานุการกิจ (เลขานุการ) เจ้าหน้าที่เทศรักษ์ (ดูแลอาคารสถานที่) นักปฏิบัติการสื่อการศึกษา นักปฏิบัติการจิตวิทยาโรงเรียน นักปฏิบัติการนักแนะแนว เจ้าหน้าที่คณาคม เจ้าหน้าที่พัสดุ เจ้าหน้าที่พิทักษ์มลภาวะ เจ้าหน้าที่พิทักษ์ความปลอดภัย

มาตรา ๖๖ ให้ส่งเสริมและพัฒนาวิทยากรท้องถิ่นและภูมิภาคและนักปราชญ์วิถีไทย ในสาขาวิชาชีพหรือวิชาการ เพื่อให้มีส่วนร่วมในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์แก่ครูและผู้เรียนในภูมิภาคหรือท้องถิ่นโดยการคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติ ขึ้นบัญชีวิทยากรท้องถิ่นและปราชญ์วิถีไทย เป็นครูอาจารย์ประจำโรงเรียนหรือกลุ่มโรงเรียน มีระบบการพัฒนา เลื่อนขั้นเลื่อน ตำแหน่ง เช่นเดียวครูอาจารย์ในระบบปกติ

มาตรา ๖๗ แนวทางการผลิต พัฒนา และบริหารบุคลากรการศึกษา รัฐต้องกำหนดแนวทางการผลิต พัฒนา และบริหารบุคลากรการศึกษา เพื่อให้ได้ครู อาจารย์ ผู้บริหาร และบุคลากรสนับสนุนที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพที่สุด ดังนี้

๑) ให้มีระบบ กระบวนการผลิต การพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ที่มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง ได้มาตรฐานสากล มีค่าตอบแทนตามมาตรฐานและสวัสดิการ

๒) ต้องพัฒนาระบบและกลไกในการผลิตและพัฒนาครูอาจารย์ให้มีจิตวิญญาณและมีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หมวด ๗ การปฏิรูปประเทศ มาตรา ๒๕๗ ข้อ ๓

๓) ต้องพัฒนาระบบการสอบคัดเลือก การตรวจข้อสอบ การคัดสรรคน และบรรจุครูอาจารย์ และบุคลากรการศึกษา ประเภทอื่นให้ตรงกับวิชาเอก และตรงกับความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ โดยไม่เน้นครูให้ครบชั้นเรียน แต่จัดระบบให้ผู้เรียนดูแลกันเอง

๔) ควรพัฒนาระบบเรียกชื่อเรียกตำแหน่ง ให้สะท้อนศักยภาพบุคลากรการศึกษา ขณะเดียวกันไม่เรียกชื่อที่กดขี่ ดูหมิ่นบุคลากรและครูอาจารย์

๕) ให้สถาบันผลิตบุคลากรทางการศึกษากำหนดชื่อวิทยาลัยหรือคณะวิชา โดยให้มีองค์ประกอบ ๓ ส่วนคือ สำนัก วิชาการศึกษา (School of Education) เพื่อผลิตครู อาจารย์ และนักบริหารการศึกษา สำนักวิชาวิทยาการการศึกษา (School of Educational Science) เพื่อสอนเนื้อหาสาระวิชาการต่างๆ สำหรับให้ครู อาจารย์ นำไปสอนและถ่ายทอดให้ผู้เรียน นิสิตและ นักศึกษาในและนอกชั้นเรียน และสำนักวิชาเทคโนโลยีการศึกษา (School of Educational Technology) สำหรับผลิตนัก เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา เพื่อทำหน้าที่ออกแบบระบบ พัฒนาวิธีการการเรียนการสอน พัฒนาสื่อการศึกษา พัฒนา สภาพแวดล้อมการศึกษา จัดการองค์ความรู้และระบบการจัดการ และพัฒนาระบบการวัดและประเมินการศึกษา นักจิตวิทยา การศึกษา นักแนะแนวการศึกษา นักบริหารการศึกษา และบรรณารักษ์

๖) ให้สถานศึกษาทุกระดับ กำหนดอัตรากำลังและบรรจุบุคลากรการศึกษาประเภทครู อาจารย์ นักวิจัย นักบริหาร การศึกษา นักเทคโนโลยีและสื่อการศึกษา นักวัดและประเมินการศึกษา นักจิตวิทยาการศึกษา นักแนะแนวการศึกษา นักบริหาร การศึกษา และบรรณารักษ์ที่มีจำนวนเพียงพอกับขนาดสถานศึกษาทุกระดับ

๓) จัดสรรงบประมาณและจัดตั้งกองทุนพัฒนาครู อาจารย์ นักบริหารการศึกษา นักเทคโนโลยีและสื่อการศึกษา นักวัดและประเมินการศึกษา นักจิตวิทยาการศึกษา นักแนะแนวการศึกษา นักบริการการศึกษา และบรรณารักษ์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างเพียงพอ

๔) การผลิตผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารเป็นผู้บังคับบัญชาองค์กรตามอุดมการณ์ (ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ และพันธกิจ) จุดมุ่งหมาย และนโยบายคณะกรรมการบริหาร ส่วนศึกษานิเทศก์เป็นบุคลากรสายบริหารวิชาการ มีหน้าที่ให้คำแนะนำ ปรึกษา เกี่ยวกับครูด้านการพัฒนาหลักสูตร การสอน การประเมิน การกำกับดูแลผู้เรียน และกิจกรรมวิชาการอื่นแก่ครู การแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งศึกษานิเทศก์จึงควรคัดเลือกผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์การสอน เป็นที่ยอมรับของคณะครู โดยมีขั้นตอนที่เหมาะสม

๕) ให้มีขั้นตอนการได้มาซึ่งผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ ด้วยการกำหนดอายุการทำงาน และการพิจารณาผลงานตามบันไดที่จะปูพื้นสมรรถนะ สำหรับ ครูใหญ่ (แปลว่า ผู้ควรเคารพอย่างยิ่ง) อาจารย์ใหญ่ (ผู้ประพฤติดีอย่างยิ่ง) ควรต้องมีคุณสมบัติ ๕ ประการคือ (ก) เป็นครูดีเด่น โดยการประเมินของนร. ผู้ปกครอง เพื่อนครู หรือ ผู้บังคับบัญชา (ข) มีความซื่อสัตย์สุจริต เป็นคนดี มีความอดทนอดกลั้น ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี มีสติปัญญา และมีจิตวิญญาณเพื่อส่วนรวม (ค) เคยเป็นศึกษานิเทศก์ อย่างน้อย ๕ ปี สำหรับ รอง หรือ ผู้ช่วย (ง) เคยเป็น รอง หรือ ผู้ช่วย สำหรับอาจารย์ใหญ่ และ (จ) ต้องมีหลักฐานคือ แฟ้มงานที่เก็บจากของจริงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มเป็นครู

๖) ให้ศึกษานิเทศก์ มีคุณสมบัติตามข้อ ๑ และ ๒ เหมือนผู้บริหาร และมีคุณสมบัติเพิ่มเติม ข้อ คือ (๓) เคยเป็นครูอย่างน้อย ๑๕ ปี หรืออายุไม่ต่ำกว่า ๔๐ ปี เพื่อให้มีวุฒิภาวะสมกับการเป็นครูสอนครู (๔) มีแฟ้มสะสมผลงาน และ (๕) ผ่านการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือก

หมวดที่ ๑๐ บุคลากรการศึกษา โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3764?t=6120275OSI>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3764/results?t=6120275OSI>

หมวดที่ ๑๑

ระบบการเรียนการสอน

มาตรา ๖๔ รัฐต้องกำหนดให้สถานศึกษาทุกระดับต้องพัฒนาระบบการเรียนการสอนประจำสถานศึกษา ที่ครอบคลุมองค์ประกอบและขั้นตอนการสอน การเรียน การถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ที่ไม่จำกัดเพียงแต่การศึกษาในระบบโรงเรียน นอกโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย แต่ต้องพัฒนาระบบการเรียนสอนภาควันตกภาพ เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลาโดยเน้นการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะชีวิต เพื่อวิชาชีพ และวิชาการตามลำดับ

มาตรา ๖๕ ระบบการสอนและถ่ายทอดความรู้ ให้สถานศึกษาทำการพัฒนาระบบการสอนแบบอิงประสบการณ์ แบบอิงสมรรถนะ และอิงเนื้อหาแบบบูรณาการ ให้สอดคล้องกับหลักสูตรแบบอิงประสบการณ์

หลักสูตรแบบอิงสมรรถนะ และหลักสูตรแบบอิงเนื้อหาตามบริบทและระดับชั้น เน้นทักษะชีวิต พัฒนาสมรรถนะ และประสบการณ์นำด้านวิชาการ ที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมาย การศึกษาของตนเอง และดำเนินการศึกษาหาความรู้ตามลีลาการเรียนรู้ การเผชิญประสบการณ์ และประเมิน ความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ของตนเองตามความสนใจและศักยภาพความแตกต่างของแต่ละคน

มาตรา ๘๐ การจัดการเรียนการสอนและประสบการณ์ ให้สถานศึกษาส่งเสริมและจัดให้มีการเรียนทุกที่ทุก เวลา เรียกว่า การศึกษากว้างขวาง (Ubiquitous Education) โดยกำหนดนโยบายให้พัฒนาระบบการสอนที่เน้นการ เรียนและการเผชิญประสบการณ์ด้วยตนเองของผู้เรียนด้วยการเรียนจากการกำกับตนเอง และการสอนแบบกลุ่ม กำกับดูแลกันเองโดยมีครูอาจารย์เป็นผู้กำกับและเกื้อหนุนการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ

มาตรา ๘๑ การพัฒนาวิธีการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ให้ครู อาจารย์สายสอน และครูอาจารย์ เทคโนโลยีการศึกษาต้องร่วมกันพัฒนาวิธีการเรียนการสอน และวิธีการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ที่มีสมคูล ของการเรียนรู้ ๖ ประเภท คือ (๑) การเรียน (๒) การเรียนคิด (๓) การเรียนทำเรียนปฏิบัติ (๔) การเรียนแก้ปัญหา (๕) การเรียนเพื่อดำรงตนอย่างภาคภูมิใจในอาชีพของตน และ (๖) การเรียนเพื่อดำรงชีพอย่างมีความสุขบนพื้นฐานเศรษฐกิจพอเพียง

มาตรา ๘๒ การจัดสภาพแวดล้อมการศึกษา ให้สถานศึกษาส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมสถานศึกษาอย่าง ดี ด้วยการปรับสภาพห้องเรียน ให้เป็น "บ้านในโรงเรียน" ให้มีสภาพแวดล้อมทางกายภาพ น่าอยู่น่าเรียน สภาพแวดล้อมทางจิตภาพที่อบอุ่นใจ และสภาพแวดล้อมทางสังคม เป็นกัลยาณมิตรและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อส่งเสริมให้การเรียนรู้ทุกที่ทุกเวลา ดังนี้

(๑) สถานศึกษาต้องส่งเสริมการศึกษากว้างขวาง ที่มุ่งให้การกระจายความรู้ให้แบ่งภาค ส่วน และแพร่ไป อยู่ทุกที่ทุกเวลา

(๒) สถานศึกษาต้องปรับเปลี่ยนห้องเรียนให้เป็นบ้านในระดับประถมศึกษา เปลี่ยนครูประจำชั้น เป็น “ครู พ่อ ครูแม่” และนักเรียนเป็นพี่น้องกัน ส่วนมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ก็เปลี่ยนอาจารย์ที่ปรึกษา เป็น อาจารย์พ่อ อาจารย์แม่

(๓) สถานศึกษาต้องจัดสภาพแวดล้อมวิชาการ โดยจัดสภาพแวดล้อมโรงเรียนให้ครอบคลุมการถ่ายทอดความรู้ ให้แก่นักเรียนด้วยตนเอง ด้วยการออกไปเผชิญประสบการณ์จากศูนย์ความรู้ ศูนย์ประสบการณ์ และศูนย์บริการโดยมี คือ ครูเจ้าภาพ ประจำศูนย์ทั้ง ๓ ประเภท

(๔) ให้จัดกิจกรรมเสริมความสนใจสายวิชาชีพ ในหน่วยหรือศูนย์บูรณาการประสบการณ์ที่มีลักษณะเป็นคู่ วิชาชีพชั้นสูง เพื่อให้ผู้เรียนเข้าทำกิจกรรมในสาขาวิชาชีพหรือวิชาการที่สนใจตามประสบการณ์หรือวิชาการที่ กำหนด และนำไปสู่การเรียนรู้จากภายใน โดยให้ใจกำกับสมอง ไม่เอาใจไปทำงาน แต่ใจต้องวางแผนก่อน

(๕) ส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมอิงธรรมชาติ เพื่อให้ผู้เรียนมีอิสระเสรีที่จะทำอะไรที่ไหนก็ได้ภายใต้การ

กำกับดูแลอย่างห่างๆ ของครู

(๖) ส่งเสริมให้พัฒนาการศึกษาทางเลือกในรูปแบบการศึกษาแบบไร้โรงเรียน การศึกษาไร้การเรียนการสอนในห้องเรียน การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ การสอนแบบอิงประสบการณ์ และการจัดชุมชนการเรียนรู้มืออาชีพ ที่สมาชิกเป็นกัลยาณมิตร เรียนคู่กันไป

มาตรา ๗๓ แนวปฏิบัติการจัดการเรียนการสอนและการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ให้คำนึงบริบทปัจจัยพื้นฐาน กระบวนการเรียนการสอน การประเมินผลลัพธ์ และการประเมินผลย้อนกลับ

(๑) การจัดบริบทสถานศึกษาทุกระดับ ให้สถานศึกษาทุกระดับ ปรับบริบทที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ทางจิตภาพ และสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เอื้อต่อการเรียนการสอนแบบอิงประสบการณ์ที่มีประสิทธิภาพ

(๒) การจัดหาปัจจัยพื้นฐานสำหรับการเรียนการสอนและการถ่ายทอด ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ให้ครูอาจารย์พัฒนาชุดการสอนประจำวิชา สำหรับการสอนทุกครั้ง และทุกสัปดาห์ ให้ทุกวิชาต้องมี เอกสารคู่มือการศึกษา มีแบบเรียนหรือตำรา ชุดสื่อการสอน ในรูปวิดีโอ สื่อโสตทัศนฯ เกม สถานการณ์จำลอง และ แบบประเมินก่อน ระหว่างเรียน และหลังเรียน และแบบทดสอบสุดท้าย

(๓) กระบวนการเรียนการสอน สถานศึกษาต้องเน้นกระบวนการเรียนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการวางแผน เตรียมการ เฝ้าดูประสบการณ์ จัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และการประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยกำหนดจำนวนชั่วโมงในห้องเรียนให้น้อยที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาคปฏิบัติ เสริมประสบการณ์ การสอนที่มีครูกำกับการสอน ครูจะสอนด้วย วิธีการสอนแบบบรรยายต่อเนื่องกัน เกินร้อยละ ๓๐ ของเวลาที่กำหนดในแต่ละคาบไม่ได้

(๔) การทำแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกปฏิบัติและการบ้าน ครูอาจารย์ต้องกำกับดูแลให้ผู้เรียนประกอบภารกิจและงาน หรือแบบฝึกปฏิบัติให้แล้วเสร็จในคาบเรียน จะมอบให้ผู้เรียนไปทำเป็นการบ้านไม่ได้ การมอบการบ้านให้ผู้เรียนให้คำนึงถึงระดับผู้เรียน และปริมาณการบ้าน สำหรับให้ผู้เรียนทำในวันสุดสัปดาห์ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีชีวิตอยู่กับครอบครัว และมีให้เป็นภาระบิดา มารดา และผู้ปกครองในการดูแลการทำการบ้านของผู้เรียน

(๕) กระบวนการเรียนการสอนเพื่อดึงผู้เรียนจาก "หลุมดักการเรียนรู้" (Learning to Know Trap) เพราะกระบวนการเรียน มักอยู่บนกระดานดำ แบบเรียน และห้องเรียน แต่ควรเน้นการเรียนรู้อีก ๕ เรียน คือ การเรียนคิด เรียนทำ เรียนแก้ปัญหา แก้ไข ปรับปรุง เรียนดำรงตน และ เรียนดำรงชีพ

(๖) ต้องจัดหาและผลิตชุดการสอนประจำวิชา เพื่อให้ครูประจำวิชาต้องมีชุดการสอนประจำเรื่องที่สอน ให้ชุดการสอนประกอบด้วย (ก) แบบเรียนหรือตำราประจำวิชา (ข) คู่มือการศึกษา ประกอบแผนการสอน กิจกรรม และสื่อการสอน สำหรับ ๑๔-๑๖ สัปดาห์ และ (ค) กิจกรรมหรือสื่อการสอน และให้แต่ละหน่วยการสอนประกอบด้วยแบบประเมินก่อนเรียน แผนการสอนประจำหน่วย สรุปเนื้อหาสาระประจำหน่วย และแบบประเมินหลังเรียน

(๗) การจัดการศึกษาแบบอิงประสบการณ์ เน้นการเฝ้าดูประสบการณ์ที่จำลองชีวิตจริง

(๘) พัฒนาระบบการสอนสอนขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ ภาษา และวิถีไทย เพื่อให้เยาวชนเห็นคุณค่า และภาคภูมิใจในความเป็นไทย และเป็นภูมิคุ้มกันป้องกันไวรัสจากวัฒนธรรมต่างชาติ

ทำลายวัฒนธรรมและวิถีไทย

(๕) การเล่นคู่การเล่น (Play and Learn-Plearn) กำหนดให้ผู้เรียนทุกระดับเรียนอย่างสนุกสนานผ่อนคลาย เพราะเด็กสามารถเรียนได้ดีผ่านการเล่นและการค้นพบด้วยตนเอง โดยมีชุดการสอนและศูนย์บูรณาการประสบการณ์ ผ่านคู่ประสบการณ์ ได้แก่ อาทิ การเมืองการปกครอง รัฐกิจและพาณิชย์ การ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวิศวกรรม ภูมิวิทย์สุขภาพ (แพทย์ ทันตะ เกษตร พยาบาล และสาธารณสุข) ภูมิศิลป์และดนตรี ภูมิวิทย์กีฬา และภูมิสังคมศาสตร์ ต้องดลการให้การบ้านเป็นรายวิชา และเป็นงานบูรณาการ

มาตรา ๗๔ รัฐต้องถือว่า โรงเรียนขนาดเล็กตอบสนองความต้องการของชุมชน เพื่อความปลอดภัยและความสะดวกในการไปเรียน จึงต้องบริหารและจัดการ โรงเรียนขนาดเล็กให้ดีที่สุด

การปิดโรงเรียนขนาดเล็กจะกระทำไม่ได้ แม้ไม่มีผู้เรียนก็ต้องให้โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ใช้เป็นห้องสมุดและศูนย์รวมกิจกรรมการศึกษาในชุมชน

มาตรา ๗๕ การจัดการโรงเรียนขนาดเล็ก ให้สร้างวัฒนธรรมองค์กรใหม่ สำหรับโรงเรียนขนาดเล็กที่มีผู้เรียนน้อยกว่า ๒๐๐ คน คือ

(๑) เปลี่ยนครูประจำชั้นเป็นครูประจำระดับ หรือประจำกลุ่ม และ เปลี่ยนบทบาท เป็น "มาตาอาจารย์" หรือ "ปิตาอาจารย์" (อาจารย์แม่ อาจารย์พ่อ) ให้ครูแต่ละคนดูแลผู้เรียน ๒-๓ ห้อง หรือทั้งโรงเรียนที่มีผู้เรียนทุกชั้นต่ำกว่า ๑๐๐ คน

(๒) เลิกการเรียนจากให้นักเรียนฟังครูสอน เป็นการเรียนด้วยตนเองจากชุดสื่อประสมแบบอิงประสบการณ์ ให้ส่วนภูมิภาคและส่วนกลางทำการผลิตชุดการสอนภาควันตาเพื่อให้นักเรียนได้ดูที่ทุกเวลา เพื่อส่งไปให้ครูและผู้เรียน แทนการเรียนจากครู โดยกระตุ้นให้ครูผลิตเองแล้วคัดเลือกชุดการสอนที่มีคุณภาพนำมาผลิตจำนวนมากเผยแพร่ไปยังโรงเรียนต่างๆ

(๓) ใน ๑ ตำบล ให้มีโรงเรียนหลัก ๑-๒ โรงเรียน แต่ให้ปรับสถานภาพเป็นโรงเรียนเครือข่ายของโรงเรียนหลัก โดยมีรอง หรือ ผู้ช่วยทำหน้าที่บริหารโรงเรียนเครือข่าย ให้มีอาจารย์ใหญ่/ครูใหญ่ที่โรงเรียนหลักแห่งเดียว ให้รกรซื้อโรงเรียนเล็กเดิมไว้คุ้มหมู่บ้าน

(๔) การจัดสอน ให้ผู้เรียนจากชุดการสอนที่จัดเตรียมจากส่วนกลางสำหรับวิชาแกนกลาง หรือส่วนภูมิภาค สำหรับวิชาในหลักสูตรภูมิภาคหรือท้องถิ่น

(๕) วิชาเฉพาะ ๓ วิชา ได้แก่ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และ คอมพิวเตอร์ ให้ครูที่มีอยู่ในโรงเรียนหลัก และโรงเรียนเครือข่ายเป็นผู้สอน โดยให้ครูจากโรงเรียนหลัก เดินทางไปสอนที่โรงเรียนเครือข่ายเพิ่มอีก

การให้ผู้เรียนเดินทางออกจากหมู่บ้านไปเรียนในโรงเรียนหลัก จะกระทำมิได้ ยกเว้นในกรณีที่มีการกิจกรรมพิเศษ

หมวดที่ ๑๑ ระบบการเรียนการสอน โปรดทอด <https://pollbagel.com/polls/3765?t=6121901OWO>

ดูผลโหวต t <https://pollbagel.com/polls/3765/results?t=6121901OWO>

หมวดที่ ๑๒

การวัดและประเมินการศึกษา

มาตรา ๑๖ การวัดและประเมินการศึกษา ต้องครบวงจร ครอบคลุม การประเมินก่อนเรียน ประเมินระหว่างเรียน และประเมินหลังเรียน และให้ครอบคลุมขอบข่ายตามจุดมุ่งหมาย ได้แก่ ประเมินความรู้และความเข้าใจด้านวิทย์ฯ ประเมินทักษะ ความชำนาญ ด้านทักษะพิสัย และประเมินสามัญสำนึกที่ชั่ว ถูกผิด ควรไม่ควร ความตระหนัก อารมณ์ ความสนใจ ทศนคติ ค่านิยม คุณธรรมและจริยธรรมด้านจิตพิสัย โดยประเมินความรู้ ประเมินการคิด ประเมินการปฏิบัติ ประเมินการแก้ปัญหา ประเมินการมองเห็นเพื่อการดำรงตนอย่างมีความสุขไม่ว่าจะประกอบอาชีพใด และประเมินการดำรงชีวิตที่มุ่งอยู่เย็นเป็นสุขมากว่าอยู่ดีกินดี และมุ่งความเป็นคนดีและเก่ง มากกว่าเป็นคนเก่งอย่างเดียว

มาตรา ๑๗ ให้รายวิชาหรือชุดวิชามอบภารกิจและงานแก่ผู้เรียนตามความเหมาะสม และมีการตรวจให้คะแนน เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลสุดท้าย

มาตรา ๑๘ ให้รายงานผลการประเมินรายวิชาหรือชุดวิชาด้วยการรายงานผลการประเมินกระบวนการจากการทำ กิจกรรมหรือรายงาน และการประเมินผลสัมฤทธิ์จากการสอบไล่หรือประเมินครั้งสุดท้าย โดยไม่นำคะแนนการทำงานมารวมกับ คะแนนสอบและหาค่าเฉลี่ย อาทิ ผลการเรียนรู้รายวิชา เท่ากับ ๘๐.๑๒/๘๑.๔๐

มาตรา ๑๙ แนวปฏิบัติการวัดและการประเมิน ให้มีการวัดและการประเมินตามที่กำหนดในวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑) การประเมินก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน การประเมินทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ คือ ประเมิน กระบวนการและประเมินผลสัมฤทธิ์

๒) การประเมินวิชาชีพ และวิชาชีพ ให้ประเมินจากประสบการณ์จริง จากการปฏิบัติงานมากกว่าการประเมิน จากการสอบ เพื่อแสดงอุปนิสัยของผู้เรียนในด้านกระบวนการ คือ ทำงานดี และสมองดี ให้รายงานผลการเรียนที่แสดงทั้งผลการประเมินกระบวนการ และผลสัมฤทธิ์

๓) กำหนดให้มีการประเมินผลย้อนกลับ ที่ครอบคลุมผลกระทบทั้งทางบวก ทางลบ และความพึงพอใจของผู้สำเร็จ การศึกษาและผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษา

ให้พัฒนาระบบและกลไกการวัดและการประเมินให้ครอบคลุม การประเมินก่อนเรียน การประเมินกระบวนการ การ ประเมินผลสัมฤทธิ์และการประเมินผลย้อนกลับ โดยประกาศของกระทรวงการศึกษาและสถานศึกษาในสังกัด

มาตรา ๘๐ การประเมินขององค์กรวิชาชีพ ให้องค์กรวิชาชีพปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายประกอบวิชาชีพ และ ดำเนินการตามมาตรา ๘๐ ของธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยมุ่งประเมินผลสัมฤทธิ์สำหรับการประกอบวิชาชีพ ในด้านความรู้ความสามารถ ทักษะความชำนาญ คุณธรรมและจริยธรรม ด้วยการสอบ การประเมินการปฏิบัติการ และประเมิน คุณธรรม และจรรยาวิชาชีพ

สภาวิชาชีพจะเลือกปฏิบัติ และก้าวท้าวกระบวนการผลิตบัณฑิตของสถานศึกษา ด้วยการรับรองหลักสูตร กำหนดเกณฑ์ อาจารย์ผู้สอนต่อผู้เรียน การจัดห้องเรียน และเครื่องมืออุปกรณ์ การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การปฏิบัติวิชาชีพก่อนสำเร็จ การศึกษา และการรับรองปริญญาเพื่อออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพจะกระทำไม่ได้

หมวดที่ ๑๒ การวัดและประเมินการศึกษา โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3767?t=6136454QMG>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3767/results?t=6136454QMG>

หมวดที่ ๑๓

การบริหารและการจัดการศึกษา

ส่วนที่ ๑ การบริหารและการจัดการทั่วไป

มาตรา ๘๑ ให้การบริหารเป็นการกำหนดอุดมการณ์ เป้าหมาย นโยบาย มาตรการ และยุทธศาสตร์ ส่วนการจัดการ ให้เป็นการนำอุดมการณ์ เป้าหมาย นโยบาย มาตรการ และยุทธศาสตร์ ไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้บรรลุอุดมการณ์ที่กำหนดไว้

มาตรา ๘๒ ให้การบริหาร องค์กรจัดการศึกษาเป็นความรับผิดชอบของคณะกรรมการสถานศึกษา หรือสภา สถาบันอุดมศึกษา ส่วนการจัดการเป็นความรับผิดชอบของอาจารย์ใหญ่ หรือครูใหญ่ ของสถานศึกษา หรืออธิการบดี สถาบันอุดมศึกษา

ให้สถานศึกษาทุกระดับกำหนดอุดมการณ์ ประกอบด้วย ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ และพันธกิจให้องค์กรจัดการศึกษา สถานศึกษา และสถาบันอุดมศึกษามีกฎหมายรองรับในรูปธรรมนูญองค์กร ระบบการศึกษา และแผนแม่บทวิชาการ

ให้กำหนดขอบข่ายการบริหารที่ครบถ้วนเพื่อให้การบริหารการศึกษาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพส่งเสริมให้การ บริหารและการจัดการต้องเน้นกระจายอำนาจ การบริหารแบบมีส่วนร่วม และหลีกเลี่ยงสภาวะ “พหุบัญชา” และจัดระเบียบ บริหารราชการในกระทรวงการศึกษาโดยคณะบุคคลในรูปสภาหรือในรูปคณะกรรมการ

มาตรา ๘๓ รัฐต้องเลือกรูปแบบการบริหารการศึกษาระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่นให้เหมาะสม โดยเลือก การบริหารแบบพื้นที่การศึกษา ที่จำแนกเป็นเขตพื้นที่การศึกษา และแบ่งเป็นเขตพื้นที่โรงเรียน โดยยึดหลักการกำกับดูแลอย่าง ใกล้ชิด

การบริหารการศึกษาแบบอิงการปกครอง ซ้อนทับแบบเขตพื้นที่จะกระทำไม่ได้

มาตรา ๘๔ ให้การบริหารและจัดการการศึกษาดำเนินการตามแนวนโยบาย ๖ ประการ คือ

(๑) ให้สถานศึกษาหรือสถาบันการศึกษาต้องกำหนดอุดมการณ์ เพื่อบอกสภาพเต็มสมบูรณ์ที่เอากัตบุคคล นิติบุคคล หรือองค์กรต้องไปให้ถึงทำให้สำเร็จ และดำรงอยู่ในสภาพนั้นให้นานที่สุด ทำนุบำรุง และส่งเสริมในสภาวะนั้นมีความสมบูรณ์ อยู่ตลอดเวลาเพื่อเอาชนะสภาวะที่เกิดขึ้นแล้วตั้งอยู่ไม่นานแล้วดับสูญไป

(๒) ให้ยึดแนวคิดเขตพื้นที่การศึกษา เป็นเขตบริการการศึกษา และมุ่งพัฒนาที่เขตโรงเรียน โดยแบ่ง จังหวัดและอำเภอ เป็นเขตพื้นที่ ดังนี้

(ก) เขตพื้นที่มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและอาชีวศึกษา ยึดจังหวัดเป็นเขต

(ข) เขตพื้นที่ประถมศึกษา ยึดอำเภอหรือกิ่งอำเภอเป็นเขต

(ค) เขตพื้นที่ปฐมวัยศึกษาและการศึกษาดลอดชีวิต (กศ.ศช) ยึดตำบลเป็นเขต

ให้เขตพื้นที่มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และเขตพื้นที่ประถมศึกษา แยกเป็นเขตโรงเรียน (School District) ที่ดูแลกลุ่มโรงเรียนกลาง เหนือ ใต้ ออก ของอำเภอ (๔-๕ กลุ่มตำบล) และ (ค) เขตพื้นที่ปฐมวัยศึกษาและการศึกษาดลอดชีวิตอยู่ระดับหมู่บ้าน

มาตรา ๘๕ ให้องค์กรจัดการศึกษา สถานศึกษา และสถาบันอุดมศึกษามีกฎหมายรอง คือธรรมนูญ ระบบการศึกษา และแผนแม่บทวิชาการ โดยดำเนินการดังนี้

(๑) ให้องค์กรหลักและองค์กรรองและสถานศึกษาทุกระดับ มีธรรมนูญองค์กรหลักเพื่อเป็นกฎหมายรอง (Bylaw) เพื่อกำหนดระบบและกลไกการบริหารและการจัดการในส่วนที่กฎหมายหลักมิได้กำหนดหรือไม่มีรายละเอียด ทั้งนี้ต้องไม่ขัดแย้งกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้

(๒) ให้สถานศึกษาทุก พัฒนา “ระบบการศึกษา” ของสถานศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา หรือสถานศึกษาประเภทอื่น เพื่อกำหนดองค์ประกอบ ขั้นตอนดำเนินการที่จะประกันคุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาชาติซึ่งเป็นระบบการศึกษาชาติ

(๓) ให้สถานศึกษาทุกระดับ พัฒนาแผนแม่บทวิชาการ เป็นแผนหลักในการบริหารกิจการของสถานศึกษาทุกด้าน ในการสนองตอบการพัฒนาคุณภาพวิชาการของสถานศึกษาให้เป็นไปตามปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมาย เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแผนกลยุทธ์ และแผนปฏิบัติการที่สอดคล้องกับระบบการศึกษาตามกรอบเวลาโดยเสนอคณะกรรมการสถานศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และสภาสถาบันอุดมศึกษาเพื่ออนุมัติและประกาศใช้

มาตรา ๘๖ ให้การบริหารและการจัดการสถานศึกษา ครอบคลุม ๘ ขอบข่ายได้แก่

(๑) การบริหารบริบทหรือการบริหารกิจการชุมชน ครอบคลุมการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมในชุมชน ภูมิประเทศ ทรัพยากร อาชีพและความต้องการของประชาชนในชุมชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและหลักสูตรสถานศึกษาที่จะสนองความต้องการของสังคม

(๒) การบริหารวิชาการ ครอบคลุมการพัฒนาหลักสูตร การเรียนการสอน เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา การวัดและการประเมิน

(๓) การบริหารกิจการผู้เรียน ครอบคลุมการบริหารกิจกรรมผู้เรียน การพัฒนาคุณลักษณะผู้เรียน จิตวิทยาโรงเรียน พฤติกรรมการเรียน อาหารและโภชนาการ กีฬา บันเทิง พัฒนาการผู้เรียนในทุกด้าน กองทุนการศึกษา พละนันทน์ และสวัสดิการ

(๔) การบริหารบุคลากร ครอบคลุม การประกาศรับ การคัดเลือก การบรรจุ การพัฒนา การประเมินการทำงาน การให้รางวัล การลงโทษ และสวัสดิการครู อาจารย์ ผู้บริหาร และบุคลากรการศึกษาประเภทอื่น

(๕) การบริหารวิสาหกิจสถานศึกษา ครอบคลุม การหารายได้ของสถานศึกษา เพิ่มเติมจากงบประมาณที่ได้รับจากส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น เพื่อให้สถานศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษาของรัฐพึ่งพาตนเองได้ในระดับหนึ่ง แทนการรอรับการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐฝ่ายเดียว

(๖) การบริหารทรัพยากร การเงินและงบประมาณ ครอบคลุมการจัดสรรงบประมาณ การกำกับดูแล การใช้จ่าย และการเพิ่มมูลค่าเพิ่มของทรัพยากรสถานศึกษา และการประเมินรายรับรายจ่ายของสถานศึกษา

(๗) การบริหารกายภาพหรืออสังหาริมทรัพย์ ครอบคลุมการจัดหา เตรียมการ และดำเนินการเพื่อให้การจัดการศึกษาของสถานศึกษามีประสิทธิภาพ ได้แก่ การจัดการอาคารสถานที่ ถนนหนทาง ยานพาหนะ เสิร์빙อาหาร โรงอาหาร และสาธารณูปโภค และ

(๘) การบริหารทั่วไป ครอบคลุม การดำเนินงานด้านข้อมูลสารสนเทศ การจัดเก็บเอกสาร (สารบรรณ) การติดต่อสื่อสารหน่วยงานภายในและภายนอกสถานศึกษา งานปฎิคม (การต้อนรับ พิธีการ พิธีกรรม) และงานพัสดุของสถานศึกษา

มาตรา ๘๗ การบริหารและการจัดการต้องเน้นการบริหารแบบมีส่วนร่วม เพื่อ ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของบุคลากร ให้กล้าคิดกล้าทำกล้าคิดนอกกรอบได้ ทุกภาคส่วนควรมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง โดยเฉพาะผู้บริหารมีบทบาทผลผลิตทางการศึกษา เพื่อประกันการได้งานทำทันทีของผู้สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับการบริหาร “ระบบเก่าแก่แบบเดิม” ที่รวมศูนย์การตัดสินใจ โดยการตัดสินใจ เดียว หรือการดำเนินการประชุมที่ให้ความคิดเห็นของประธานหรือใครคนใดคนหนึ่งเป็นมติที่ประชุมจะทำได้ไม่ได้

มาตรา ๘๘ ให้สถานศึกษาทุกระดับทำความตกลงกับภาคธุรกิจ เอกชน อุตสาหกรรมทุกระดับ ในการรับเข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ในรูปแบบบูรณาการศึกษาศึกษาและสหกิจศึกษา หรือการฝึกงานในรูปแบบอื่น

สถานประกอบการ โรงงาน บริษัท หน่วยงานเอกชนที่มีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนดต้องให้ความร่วมมือเป็นสถานฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือการฝึกงานของผู้เรียนในสถานศึกษา

มาตรา ๘๙ ให้จัดระเบียบบริหารราชการในกระทรวงให้มีคณะบุคคลในรูปแบบสภาหรือในรูปคณะกรรมการจำนวน ๑ องค์การ ได้แก่ สภาการศึกษา คณะกรรมการการประถมศึกษา คณะกรรมการการมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา คณะกรรมการการอาชีวศึกษา คณะกรรมการการศึกษาตลอดชีวิต คณะกรรมการการอุดมศึกษา และคณะกรรมการเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อพิจารณาให้ความเห็นหรือให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรี และมีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด โดยมีการสมาชิกสภาที่มาจากการเสนอชื่อและจับสลาก มากกว่าการเลือกตั้ง เพื่อป้องกันการกำหนดตัวสมาชิก โดยองค์กรหรือสมาคม หรือการซื้อเสียง

มาตรา ๙๐ ให้กระจายอำนาจขอบข่ายการบริหารและการจัดการทั้ง ๘ ขอบข่ายไปยังเขตพื้นที่การศึกษาและเขตพื้นที่โรงเรียนเพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารและการจัดการ

ทั้งนี้ ส่วนกลางจะรวบอำนาจการจัดซื้อ จัดจ้าง การแต่งตั้งและบรรจุครู อาจารย์ บุคลากร ไม่ได้

มาตรา ๙๑ ให้สถานศึกษาเป็นนิติบุคคล มีอำนาจหน้าที่บริหารและจัดการตามขอบข่าย ที่กำหนดในมาตรา ๕๕

ในกรณีที่มีความพร้อม รัฐอาจให้สถานศึกษาเอกชนดำเนินการในรูป (๑) โรงเรียนประชารัฐโดยรัฐมอบอำนาจให้ประชาชนดำเนินการเอง หรือ (๒) โรงเรียนรัฐประชา คือ รัฐมอบงบประมาณให้สถานศึกษาเอกชนบริหารจัดการเอง จัดเป็นสถานศึกษาเอกชนในกำกับ

มาตรา ๕๒ ให้กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้บริหารการศึกษาในองค์กรจัดการศึกษา โดยพัฒนาทักษะสำหรับพุทธศตวรรษ ๒๖ โดยเฉพาะทักษะการเป็นผู้นำแบบเบ็ดเสร็จ

ให้กำหนดบทบาทผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารระดับสูงเพื่อให้มีภูมิคุ้มกันการใช้อำนาจเกิน อันเกิดจากความโลภ โกรธ หลง บังตา

เพื่อป้องกันการแต่งตั้งพรรคพวกตนเองที่ขาดประสบการณ์ และ ความสามารถต่ำ มาเป็นผู้บริหารระดับสูง ให้กำหนดคุณสมบัติ การแต่งตั้ง บทบาทหน้าที่ผู้ดำรงตำแหน่งบริหารระดับเลขาธิการ อธิบดี อธิการบดี และตำแหน่งอื่นระดับ ๑๐ เป็นต้นไป ให้แต่งตั้งจากผู้นำวิชาการและวิชาชีพที่มีผลงานประจักษ์ และ เป็นมือประสานความร่วมมือของบุคลากรทุกฝ่ายและทุกคน

มาตรา ๕๓ การสั่งการที่มีผลกระทบในวงกว้าง ต้องอาศัยมติของคณะกรรมการที่แต่งตั้งตามกฎหมาย การสั่งการใดๆ โดยคนๆ เดียวจะกระทำไม่ได้ ยกเว้นในเวลาเกิดภัยพิบัติ ภาวะสงคราม หรือภาวะฉุกเฉิน ที่หากรอมติที่ประชุมจากคณะบุคคล จะเกิดความเสียหายต่อองค์กร หรือส่วนรวม

การบริหารต้องเน้นการมีส่วนร่วม เพื่อสอนงานผู้บริหารรุ่นใหม่ และส่งเสริม ผู้บริหารระดับสูงจะใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ให้โทษ ผู้ที่เห็นต่างหรือคัดค้านจะกระทำมิได้

มาตรา ๕๔ ให้องค์กรจัดการศึกษาพัฒนาระบบบริหารที่เหมาะสมกับเมืองไทย ไม่นำระบบจากต่างประเทศมาใช้โดยขาดการวิจัยความเหมาะสมและเข้ากันได้

หมวดที่ ๑๑ การบริหารและการจัดการศึกษา ส่วนที่ ๑ การบริหารและการจัดการทั่วไป โปรดิวท

<https://pollbagel.com/polls/3768?t=6138083QQM>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3768/results?t=6138083QQM>

ส่วนที่ ๒ การบริหารและการจัดการศึกษาของรัฐ

มาตรา ๕๕ ให้กระทรวงมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการศึกษาทุกระดับและทุกประเภท การศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม กำหนดนโยบาย แผน และมาตรฐานการศึกษา สนับสนุนทรัพยากร เพื่อการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม รวมทั้งการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

มาตรา ๕๖ ให้กระทรวงมีองค์กรหลักที่เป็นคณะบุคคลในรูปสภา หรือในรูปคณะกรรมการจำนวนสี่องค์กร ได้แก่ สภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา และคณะกรรมการการศาสนาและวัฒนธรรม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นหรือให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรี และมีอำนาจหน้าที่อื่น

ตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๕๑ สภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ มีหน้าที่พิจารณาเสนอ โยบายแผน และมาตรฐานการศึกษา ของชาติ นโยบายและแผนด้านศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม การสนับสนุนทรัพยากร การประเมินผลการจัดการศึกษา การ ดำเนินการด้านศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม รวมทั้งการพิจารณากลับกรอกกฎหมายและกฎกระทรวงที่ออกตามความใน พระราชบัญญัตินี้

ให้คณะกรรมการสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ ประกอบด้วย รัฐมนตรี เป็นประธาน กรรมการโดย ตำแหน่งจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนองค์กรวิชาชีพ และกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าจำนวนกรรมการประเภทอื่นรวมกัน

ให้สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนิติบุคคล และให้เลขาธิการสภาเป็นกรรมการ และเลขานุการ

จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจาก ตำแหน่ง ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

มาตราที่ ๕๒ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่พิจารณาเสนอ โยบาย แผนพัฒนามาตรฐานและหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่สอดคล้องกับแผนการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติ การสนับสนุนทรัพยากร การ ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

คณะกรรมการการอุดมศึกษา มีหน้าที่พิจารณาเสนอ โยบาย แผนพัฒนา และมาตรฐานการอุดมศึกษา ที่สอดคล้องกับ แผนการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติ การสนับสนุนทรัพยากร การติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการจัด การศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับปริญญา ตาม กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษาแต่ละแห่ง และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๕๕ องค์ประกอบของคณะกรรมการตามมาตรา ๑๔ ประกอบด้วย กรรมการโดยตำแหน่งจากหน่วยงานที่ เกี่ยวข้อง ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนองค์กรวิชาชีพ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่า จำนวนกรรมการประเภทอื่นรวมกัน

จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการและกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการแต่ละคณะ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความแตกต่างของ กิจกรรมในความรับผิดชอบของคณะกรรมการแต่ละคณะด้วย

ให้สำนักงานคณะกรรมการตามมาตรา ๑๔ เป็นนิติบุคคล และให้เลขาธิการของแต่ละสำนักงานเป็นกรรมการและ เลขานุการของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๐๐ ให้สถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาระดับปริญญาเป็นนิติบุคคล และอาจจัดเป็นส่วนราชการหรือเป็น หน่วยงานในกำกับของรัฐ ยกเว้นสถานศึกษาเฉพาะทางตามมาตรา ๒๑

ให้สถานศึกษาดังกล่าวดำเนินการได้โดยอิสระ สามารถพัฒนาระบบบริหาร และการจัดการ ที่เป็นของตนเอง มีความ คล่องตัว มีเสรีภาพทางวิชาการ และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสภาการศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษานั้น ๆ

มาตรา ๑๐๑ การบริหารและการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาให้ยึดเขตพื้นที่การศึกษา โดยให้คำนึงถึงปริมาณสถานศึกษา จำนวนประชากรเป็นหลัก และความเหมาะสมด้านอื่นด้วย

ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดเขตพื้นที่การศึกษา

มาตรา ๑๐๒ ในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา ให้มีคณะกรรมการและสำนักงานการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา รวมทั้งพิจารณาการจัดตั้ง ยุบ รวม หรือเลิกสถานศึกษา ประสาน ส่งเสริมและสนับสนุนสถานศึกษาเอกชนในเขตพื้นที่การศึกษา ประสานและส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถจัดการศึกษาสอดคล้องกับนโยบายและมาตรฐานการศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาของบุคคล ครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นที่จัดการศึกษาในรูปแบบที่หลากหลาย รวมทั้งการกำกับดูแลหน่วยงานด้านศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมในเขตพื้นที่การศึกษา

คณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา ประกอบด้วย ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนสมาคม ผู้ประกอบวิชาชีพครู ผู้แทนสมาคมผู้ประกอบวิชาชีพบริหาร การศึกษา ผู้แทนสมาคมผู้ปกครองและครู ผู้นำทางศาสนา และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการและกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามกำหนดในกฎกระทรวงให้ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษาเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา

มาตรา ๑๐๓ ให้กระทรวงกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา ทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารทั่วไปไปยังคณะกรรมการ และสำนักงานการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง

หลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐๔ ให้มีคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาของแต่ละสถานศึกษา เพื่อทำหน้าที่กำกับและส่งเสริมสนับสนุนกิจการของสถานศึกษา ประกอบด้วย ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนครู ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนศิษย์เก่าของสถานศึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ

จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการและกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการสถานศึกษา

ความในมาตรานี้ไม่ใช้บังคับแก่สถานศึกษาตามมาตรา ๑๘ (๑) และ (๓)

หมวดที่ ๑๓ การบริหารและการจัดการศึกษา ส่วนที่ ๒ การบริหารและการจัดการศึกษาของรัฐ ขอให้ท่านสาระของหมวดนี้ และให้ความเห็นชอบด้วย โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3769?t=6139712QUS>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3769/results?t=6139712QUS>

ส่วนที่ ๓ การบริหารและการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๑๐๕ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิจัดการศึกษาในระดับใดระดับหนึ่งหรือทุกระดับตามความพร้อม ความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่น

มาตรา ๑๐๖ ให้กระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินความพร้อมในการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และมีหน้าที่ในการประสานและส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถจัดการศึกษา สอดคล้องกับนโยบายและได้มาตรฐานการศึกษา รวมทั้งการเสนอแนะการจัดสรรงบประมาณอุดหนุนการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

หมวดที่ ๑๓ การบริหารและการจัดการศึกษา ส่วนที่ ๓ การบริหารและการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โปรดหาดู

<https://pollbagel.com/polls/3770?t=6141341SGE>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3770/results?t=6141341SGE>

ส่วนที่ ๔ การบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชน

มาตรา ๑๐๗ การบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยมีการกำกับติดตาม การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา เช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ

มาตรา ๑๐๘ ให้สถานศึกษาเอกชนตามมาตรา ๑๘ (๒) เป็นนิติบุคคล และมีคณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาต ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิ

จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการและกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐๙ ให้สถานศึกษาเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับและทุกประเภท การศึกษาตามที่ กฎหมายกำหนด โดยรัฐต้องกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเอกชนในด้านการศึกษา

การกำหนดนโยบายและแผนการจัดการศึกษาของรัฐ ของเขตพื้นที่การศึกษา หรือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของเอกชน โดยให้รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่

การศึกษา หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับฟังความคิดเห็นของเอกชนและประชาชนประกอบการพิจารณาด้วย

ให้สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาระดับปริญญาดำเนินการได้ โดยอิสระ สามารถพัฒนาระบบบริหารและการจัดการที่เป็นของตนเอง มีความคล่องตัว มีเสรีภาพทางวิชาการ และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสภาการศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยสภาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

มาตรา ๑๑๐ รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือการยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อย่างอื่นที่เป็นประโยชน์ในทางการศึกษาแก่สถานศึกษาเอกชนตามความเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการให้สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งตนเองได้

หมวด ๑๔

ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษา

มาตรา ๑๑๑ ให้มีการระดมทรัพยากรและการลงทุนด้านงบประมาณ การเงิน และทรัพย์สินทั้งจากรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชนเอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ สถาบันสังคมอื่น และต่างประเทศมา ใช้จัดการศึกษาดังนี้

๑) ให้รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษา โดยอาจจัดเก็บภาษีเพื่อการศึกษาได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

๒) ให้บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษา โดยเป็นผู้จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา บริจาคทรัพย์สิน และทรัพยากรอื่นให้แก่ สถานศึกษา และมีส่วนร่วมรับภาระค่าใช้จ่ายทางการศึกษาตามความเหมาะสมและความจำเป็น

ทั้งนี้ ให้รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งเสริมและให้แรงจูงใจในการระดมทรัพยากรดังกล่าว โดยการสนับสนุนการอุดหนุนและใช้มาตรการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี ตามความเหมาะสมและความจำเป็น ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๑๒ ให้สถานศึกษาของรัฐที่เป็นนิติบุคคล มีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของสถานศึกษา ทั้งที่เป็นที่ราชพัสดุ ตามกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุ และที่เป็นทรัพย์สินอื่น รวมทั้งจัดหารายได้จากบริการของสถานศึกษา และเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาที่ไม่ขัดหรือแย้งกับนโยบาย วัตถุประสงค์ และภารกิจหลักของสถานศึกษา

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่สถานศึกษาของรัฐที่เป็นนิติบุคคลได้มาโดยมีผู้อุทิศให้ หรือโดยการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากรายได้ของสถานศึกษา ไม่ถือเป็นที่ราชพัสดุ และให้เป็นกรรมสิทธิ์ของสถานศึกษา

บรรดารายได้และผลประโยชน์ของสถานศึกษาของรัฐที่เป็นนิติบุคคล รวมทั้งผลประโยชน์ที่เกิดจากที่ราชพัสดุ เบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษา และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการซื้อทรัพย์สินหรือจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ ไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

บรรดารายได้และผลประโยชน์ของสถานศึกษาของรัฐที่ไม่เป็นนิติบุคคล รวมทั้งผลประโยชน์ที่เกิดจากที่ราชพัสดุ เบี้ย

ปรับที่เกิดจากการผิสัญญาการศึกษา และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิสัญญาการซื้อทรัพย์สินหรือจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้งบประมาณให้สถานศึกษาสามารถจัดสรรเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาของสถานศึกษานั้นๆ ได้ตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา ๑๑๑ ให้รัฐจัดสรรงบประมาณแผ่นดินให้กับการศึกษาในฐานะที่มีความสำคัญสูงสุดต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศโดยจัดสรรเป็นเงินงบประมาณเพื่อการศึกษา ดังนี้

(๑) จัดสรรเงินอุดหนุนทั่วไปเป็นค่าใช้จ่ายรายบุคคลที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จัดโดยรัฐและเอกชนให้เท่าเทียมกัน

(๒) จัดสรรทุนการศึกษาในรูปของกองทุนกู้ยืมให้แก่ผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยตามความเหมาะสมและความจำเป็น

(๓) จัดสรรงบประมาณและทรัพยากรทางการศึกษาอื่นเป็นพิเศษให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความจำเป็นในการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการเป็นพิเศษแต่ละกลุ่มตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ โดยคำนึงถึงความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาและความเป็นธรรม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๔) จัดสรรงบประมาณเป็นค่าใช้จ่ายดำเนินการ และงบลงทุนให้สถานศึกษาของรัฐตามนโยบาย แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ และการกิจของสถานศึกษา โดยให้มีอิสระในการบริหารงบประมาณและทรัพยากรทางการศึกษา ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงคุณภาพและความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา

(๕) จัดสรรงบประมาณในลักษณะเงินอุดหนุนทั่วไปให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐที่เป็นนิติบุคคล และเป็นสถานศึกษาในกำกับของรัฐหรือองค์การมหาชน

(๖) จัดสรรกองทุนกู้ยืมดอกเบี้ยต่ำให้สถานศึกษาเอกชน เพื่อให้พึ่งตนเองได้

(๗) จัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาการศึกษาของรัฐและเอกชน

มาตรา ๑๑๕ ให้รัฐจัดสรรเงินอุดหนุนการศึกษาที่โดยบุคคล ครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ตามความเหมาะสมและความจำเป็น

มาตรา ๑๑๖ ให้มีระบบการตรวจสอบ ติดตามและประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผล การใช้จ่ายงบประมาณการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับหลักการศึกษ แนวการจัดการศึกษาและคุณภาพมาตรฐานการศึกษา โดยหน่วยงานภายในและหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ตรวจสอบภายนอก

หลักเกณฑ์ และวิธีการในการตรวจสอบ ติดตามและการประเมิน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวดที่ ๑๔ ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษา

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3772?t=6144599SOQ>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3772/results?t=6144599SOQ>

หมวดที่ ๑๕

เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา

มาตรา ๑๑๖ รัฐต้องจัดหาเทคโนโลยีการศึกษาในฐานะศาสตร์ที่ว่า ด้วยวิธีการ เป็นการประยุกต์แนวคิดทางวิทยาศาสตร์กายภาพ แนวคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ และแนวคิดปัญหาทัศนศาสตร์ มาใช้ในการปรับปรุงประสิทธิภาพการศึกษา ในการจัดระบบและออกแบบระบบการศึกษา กำหนดรูปแบบพฤติกรรมบุคลากรการศึกษา พัฒนาวิธีการและเทคนิคการศึกษา พัฒนาการสื่อสารการศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมทางการศึกษา การจัดการทางการศึกษา และการประเมินทางการศึกษา

(จิตปัญญาศึกษา ทฤษฎีผู้รู้นิยม และญาณวิทยา)

- 1) ในการใช้เทคโนโลยีการศึกษาตามแนวคิดทางวิทยาศาสตร์กายภาพ ให้ประยุกต์หลักวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ได้แก่ วิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี มาใช้ในการประดิษฐ์เครื่องมืออุปกรณ์ทางการศึกษา โดยพัฒนาและใช้วัสดุ ได้แก่ สิ่งสิ้นเปลือง อาทิ ซอล์ก กระดาษ ดินสอ ฯลฯ และอุปกรณ์ ได้แก่ เครื่องมือที่มีความคงทนถาวร เช่น เครื่องฉาย เครื่องเสียง โต๊ะ เก้าอี้ กระดาน เพื่อจัดสภาพแวดล้อมและเป็นเครื่องสำหรับการบริหาร การเรียนการสอน และการบริการการศึกษา
- 2) ในการเทคโนโลยีการศึกษาตามแนวคิดและหลักการทางพฤติกรรมศาสตร์ ให้ประยุกต์หลักการทางจิตวิทยา มานุษยวิทยา สังคมวิทยา และนิเทศศาสตร์ เพื่อการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์ ที่ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้ง่ายด้วยวิทยาศาสตร์กายภาพ มาใช้ในการออกแบบระบบการศึกษาและการเรียนการสอน
- 3) ในการเทคโนโลยีการศึกษาตามแนวคิดและหลักการทางปัญหาทัศนศาสตร์ ให้ประยุกต์หลักคุณธรรม จริยธรรม ปรัชญา และอภิปรัชญาที่เป็นสภาวะเหนือสัมผัส สังเกตหรือพบเห็นได้ด้วยหู ตา จมูก ลิ้น และสัมผัสทางกาย เพื่อให้สามารถการวิเคราะห์พฤติกรรมที่ลึกซึ้ง ได้แก่ หลักการทางจิตปัญญาศึกษา ญาณวิทยา และการผู้รู้นิยม เพื่อใช้ในการวิเคราะห์และออกแบบระบบการศึกษาและการเรียนการสอน

มาตรา ๑๑๖ ในการใช้เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ให้ดำเนินการตามแนวปฏิบัติ ๖ ประการ คือ

(๑) ให้เทคโนโลยีการศึกษาเป็นองค์ประกอบที่ ๓ ของไตรยางค์วิชาชีพ (Professional Triad) ที่มี ๓ องค์ประกอบ คือ (ก) ประสบการณ์วิชาชีพการศึกษาเพื่อผลิตนักการศึกษามีวิชาชีพ (ข) วิทยาศาสตร์การศึกษา เพื่อผลิตนักวิทยาศาสตร์การศึกษา เพื่อสนับสนุนครู อาจารย์ในด้านเนื้อหาสาระ และ (ค) เทคโนโลยีการศึกษา เพื่อผลิตนักเทคโนโลยีการศึกษา ในการจัดระบบและออกแบบระบบการศึกษา กำหนดรูปแบบพฤติกรรมบุคลากรการศึกษา พัฒนาวิธีการและเทคนิคการศึกษา พัฒนาการสื่อสารการศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมทางการศึกษา การจัดการทางการศึกษา และการประเมินทางการศึกษาสำหรับครูและอาจารย์ นักบริหารการศึกษาและนักบริการการศึกษา

(๒) ให้เทคโนโลยีการศึกษาเป็นวิชาชีพที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ และกำหนดให้มีอัตราครูเทคโนโลยีการศึกษา ในสถานศึกษาและอัตราอาจารย์เทคโนโลยีการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

(๓) จัดให้มีการพัฒนาระบบและกลไก ในการใช้เทคโนโลยีการศึกษาในระดับชาติ ระดับภูมิภาค ระดับจังหวัด ระดับอำเภอ และระดับท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพการเรียนการสอนและฝึกอบรม

(๔) ให้พัฒนาเครือข่ายโทรคมนาคมการศึกษาด้วยการสรรคัลความดี สื่อตัวนำและโครงสร้างพื้นฐานอื่นๆ

จำเป็นต่อการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ วิทยุโทรคมนาคม เทคโนโลยีและสารสนเทศและเทคโนโลยีการสื่อสารในรูปแบบอื่น เพื่อใช้ประโยชน์สำหรับการศึกษาภาควันตภาพ เพื่อให้ความรู้ไปปรากฏทุกที่ทุกเวลา

(๕) ให้มีการพัฒนาบุคลากรเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาทั้งด้านผู้ผลิต และผู้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการผลิต รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ

(๖) ให้ครู อาจารย์ และผู้เรียนมีสิทธิได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในโอกาสแรกที่ได้ เพื่อให้มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะให้ครูอาจารย์ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์แก่ผู้เรียน นิสิต นักศึกษา และ

(๗) กำหนดให้สถานศึกษาทุกระดับ ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการศึกษาให้ครอบคลุม๗ ขอบขอบข่าย ได้แก่ การจัดระบบและออกแบบระบบ การกำหนดรูปแบบพฤติกรรม การพัฒนาวิธีการและเทคนิคการศึกษา การสื่อสารการศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมทางการศึกษา การจัดการทางการศึกษา และการประเมินทางการศึกษา

มาตรา ๑๑๗ ให้มีการพัฒนาระบบและการใช้เทคโนโลยีการศึกษาในระดับชาติ ระดับภูมิภาค ระดับจังหวัด ระดับอำเภอ และระดับท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพการเรียนการสอนและฝึกอบรม ด้วยการจัดตั้ง “หน่วยเทคโนโลยีการศึกษา” ในสถานศึกษา หรือ “ศูนย์หรือสำนักเทคโนโลยีการศึกษา” ในสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดอัตราครูเทคโนโลยีการศึกษา และอาจารย์เทคโนโลยีการศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญในการจัดระบบและพัฒนาระบบการศึกษาประจำสถานศึกษาทุกระดับ

มาตรา ๑๑๘ ให้จัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีการศึกษาแห่งชาติ เพื่อกำหนดอุดมการณ์ การพัฒนาและการใช้เทคโนโลยีการศึกษา การผลิตครูอาจารย์เทคโนโลยีการศึกษา และการพัฒนานวัตกรรมการศึกษา

การนำนวัตกรรมประเภทเทคนิคและวิธีการจากต่างประเทศมาใช้ จะต้องผ่านการวิจัย ตรวจสอบความเหมาะสมในแง่ผลดีผลเสีย และผลร้ายต่อระบบความคิด ประเพณีและวัฒนธรรมไทย

มาตรา ๑๑๙ ให้มีการพัฒนาเจ้าหน้าที่ทั้งด้านผู้ผลิต และผู้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการผลิต รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ

ให้สถาบันอุดมศึกษามุ่งพัฒนาสาขาเทคโนโลยีการศึกษาทำการผลิต และให้สถานศึกษาระดับปริญญศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา บรรจุนักเทคโนโลยีการศึกษาเพื่อทำหน้าที่จัดระบบและออกแบบการสอน ศึกษาวิจัยพฤติกรรมการเรียนการสอน พัฒนาเทคนิคและวิธีการสอน การสื่อสารการสอน การจัดสภาพแวดล้อมการศึกษา การจัดการเรียนการสอน และการประเมินการศึกษา โดยไม่จำเป็นต้องมีการงานสอนในสาขาวิชาอื่น เพื่อเสริมประสิทธิภาพการบริหาร วิชาการ และบริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาการสอนของครู อาจารย์ และการเรียนของนักเรียนนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพ

มาตรา ๑๒๐ ให้ครู อาจารย์ และผู้เรียนมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากครูอาจารย์เทคโนโลยีการศึกษาในด้านจัดระบบและออกแบบการสอน ศึกษาวิจัยพฤติกรรมการเรียนการสอน พัฒนาเทคนิคและวิธีการสอน การสื่อสารการสอน การจัดสภาพแวดล้อมการศึกษา การจัดการเรียนการสอน และการประเมินการศึกษา และได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้

เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะสามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในการถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เทคโนโลยีการศึกษาสำหรับการจัดการศึกษากว้างขวางที่จะให้ความรู้ และประสบการณ์ไปปรากฏอยู่ทุกที่ทุกเวลา เพื่อให้นักเรียน นิสิต นักศึกษาและประชาชนเข้าถึงแหล่งความรู้ไม่จำกัดด้วยเวลาและสถานที่

มาตรา ๑๒๑ ให้จัดตั้งกองทุนพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการศึกษา โดยได้รับการจัดสรรงบประมาณจากค่าสัมปทาน ด้านภาพและเสียง โทรคมนาคมและการสื่อสาร และได้รับงบประมาณจากกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา และการใช้สื่อสารการศึกษา

หมวดที่ ๑๕ เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา โปรดทอด <https://pollbagel.com/polls/3773?t=6157547SSW>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3773/results?t=6157547SSW>

หมวดที่ ๑๖

การพัฒนาวิชาชีพการศึกษา

มาตรา ๑๒๒ การพัฒนาครูให้เป็นนักวิชาชีพชั้นสูง ให้สถาบันอุดมศึกษาจัดตั้งสถาบันครุศึกษา ในรูปวิทยาลัยครู วิทยาลัยการศึกษา คณะการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ หรือคณะครุศาสตร์

มาตรา ๑๒๓ บริบทการพัฒนาวิชาชีพการศึกษา สถาบันครุศึกษา ควรประกอบด้วย ๓ ส่วน ตามไตรยางค์วิชาชีพ คือ (๑) การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ โดยสำนักวิชาประสบการณ์วิชาชีพการศึกษา (๒) การให้ความรู้ด้านวิชาการศึกษา หรือวิชาครู และวิชาสาระที่จะนำไปสอนผู้เรียน คือ สำนักวิชาวิทยาการการศึกษา และ (๓) ความรู้ที่เกี่ยวศาสตร์ที่ว่าด้วยวิธีการ คือ สำนักวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

มาตรา ๑๒๔ รัฐพึงจัดปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนานักวิชาชีพการศึกษาสำหรับสำนักวิชาในสถาบันครุศึกษาอย่างเพียงพอ โดยต้องมีอุดมการณ์ ระบบการพัฒนาคู และกลไก การพัฒนาคู บุคลากรครุศึกษา นิสิตนักศึกษาครู โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก อาคารเรียน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการสอนแบบบูรณาการและสถานการณ์จำลองสำหรับฝึกประสบการณ์ด้านงานบริหาร ด้านการฝึกสอนและด้านบริการ โดยสื่อการสอนและสื่อการฝึกอบรมครบถ้วน ตามประเภท ห้องเรียนและตามศาสตร์หรือสาขาวิชา

(๑) ให้มีอุดมการณ์ คือ ภาพเต็มที่ต้องไปให้ถึง ให้มีอัตตสัมฤทธิคติ (Self-Efficacy) คือความเชื่อมั่นว่าจะทำได้สำเร็จ บังคับใจให้อาชนะอุปสรรคที่กั้นขวางความสำเร็จ ประกอบด้วย ปรัชญา (แนวคิดแนวทางการดำเนินการ) ปณิธาน (ภารกิจหลักที่ต้องทำให้ปรัชญาเป็นจริง) วิสัยทัศน์ (ภาพแห่งความสำเร็จข้างหน้า) และพันธกิจ (ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะแปลงภาพความสำเร็จให้เป็นจริง) ในการผลิตนักวิชาชีพการศึกษา

(๒) ให้ครูอาจารย์มีวิญญูญาณความเป็นครู เต็มใจเป็นครู เลือกเรียนครูจากดวงใจ และมีภาคภูมิใจในความเป็นครู และไม่หวังโลภยศฐาภรณ์จากความเป็นครู และมีความเชื่อว่า การให้ความรู้เป็นยอดวิชาชีพ เพราะแม้ค่าตอบแทนน้อย แต่มีส่วนช่วยเหลือเป็นอริยทรัพย์

(๓) ให้นิสิตนักศึกษาครู (Student Teachers) คือ ผู้ที่เข้ามาเรียนเพื่อเป็นครู และครูประจำการที่มาเป็นนักศึกษาเพื่อให้ได้ใบประกอบอาชีพ มีวิญญูญาณความเป็นครู และมีสติปัญญาอยู่ในระดับสูง เพื่อเป็นพลังที่จะช่วยจรรโลงใจผู้เรียนให้ขี้นมั่นในทางแห่งความดี

(๔) ให้มีระบบการพัฒนาครู ครอบคลุมองค์ประกอบ และขั้นตอนในการพัฒนาครูเพื่อเป็นนักการศึกษาเมื่อชีพ สถาบันครูศึกษาต้องพัฒนาระบบการผลิตครูเป็นของตนเอง ไม่นำระบบของต่างชาติมาใช้ผลิตครูของตนเองโดยปราศจากการศึกษาวิจัยและปรับให้เหมาะสมกับการผลิตครูไทย

(๕) ให้มีกลไก เป็นแนวปฏิบัติที่จะนำพาคณะประกอบและขั้นตอนของระบบผลิตครู ประกอบด้วยกฎระเบียบ แนวปฏิบัติ ข้อปฏิบัติ คู่มือและเอกสารสนับสนุนต่างๆ

มาตรา ๑๒๕ กระบวนการผลิตครู ให้สถาบันครูศึกษาพัฒนากระบวนการผลิตครู ประกอบด้วยขั้นตอนที่สถาบันครูศึกษาจัดทำ จัดให้ และจัดทำ เพื่อให้ให้นิสิตนักศึกษาครูมีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์พร้อมที่จะออกไปประกอบอาชีพครูตามแนวทางที่สถานครูศึกษาเห็นว่า เหมาะสมกับนักศึกษาที่สุด

อาจารย์ในสถาบันครูศึกษา ต้องเป็นตัวแทนการสอนที่ดี เพื่อให้ให้นิสิตนักศึกษาครูมีพฤติกรรมการสอนและใช้วิธีการสอนกับนักเรียนเมื่อออกไปเป็นครู ด้วยการพัฒนานวัตกรรมการสอนใหม่ๆ ให้นิสิตนักศึกษาครูได้เห็นเป็นตัวอย่างและนำนวัตกรรมการสอนแบบใหม่ๆ ไปใช้ได้

การนำวิธีการสอนแบบใหม่ จากต่างประเทศมาใช้ โดยไม่ได้ศึกษาวิจัยว่าเหมาะสมกับบริบทไทยจะกระทำมิได้

มาตรา ๑๒๖ การประเมินผลสัมฤทธิ์ของการผลิตครู ให้สถาบันครูศึกษาและองค์กรจัดการศึกษา ทำการประเมินสมรรถนะ ความรู้ความสามารถในการสอนที่ครบวงจร และครอบคลุมทุกพิสัย ทั้งคุณธรรมจริยธรรม ความรู้ ทักษะทางปัญญา ทักษะส่วนบุคคล และทักษะการสื่อสาร ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของความเป็นครู โดยต้องมีการประเมินอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ นิสิตนักศึกษาครู เข้าเป็นนักศึกษา ด้วยการประเมินจากสภาพจริง ในสถานการณ์การสอนจริง มีการกำหนดขั้นตอนให้นิสิตนักศึกษาครู ได้เข้าสู่กระบวนการ ๓ ขั้น ได้แก่

(๑) การศึกษาวิชาการศึกษา (Educational pedagogy) เพื่อสอนวิชาเตรียมครู ด้วยการเปิดสอนวิชาการศึกษาหรือวิชาครู และวิชาเนื้อหาสาระสำหรับให้ครูนำไปสอนนักเรียน

(๒) การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (Pre-Clinical Teaching) เพื่อฝึกความเป็นครู ในระหว่างการศึกษา โดยการเข้าไปฝึกประสบการณ์ในห้องจำลองการสอน และการฝึกสอนในสถานศึกษาที่มีการทำความตกลงไว้ก่อนด้วยวิธีการบูรณาการการศึกษา (Work Integrated Education)

(๓) การปฏิบัติการสอนจริง (Clinical Teaching) เพื่อทำการสอนจริงในสถานศึกษาที่มีความตกลงไว้แล้ว ด้วยวิธีการสหกิจศึกษา (Cooperative Education) เป็นเวลาอย่างน้อย ๑ ภาคการศึกษาภายใต้การกำกับดูแลของครูพี่เลี้ยงมืออาชีพโดยมีการประเมินผลสัมฤทธิ์ที่สอดคล้องกับกระบวนการผลิตครู

มาตรา ๑๒๗ รัฐต้องให้ความสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้คนดี คนเก่ง และผู้มีวิญญูณความเป็นนักการศึกษาอย่างมาศึกษาในสถาบันครุศึกษา ตามแนวนโยบาย ๕ ประการ คือ

(๑) สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมัธยมศึกษาที่มีสติปัญญาระดับสูงอยากมาเรียนวิชาชีพการศึกษาด้วยการให้ทุนการศึกษา และมีเงินเดือนประจำระหว่างศึกษาในสถาบันครุศึกษา

(๒) เมื่อได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการศึกษาต้องมีเงินเดือนและสวัสดิการ ไม่ด้อยกว่าวิชาชีพชั้นสูงอื่น เพราะครุศึกษาโรคความไม่รู้หรืออวิชา จึงต้องใช้ความรู้ความสามารถ จึงต้องมีบัญชีเงินเดือนเอกเทศ เช่นเดียวกับข้าราชการและยุติธรรม เพื่อจะได้ผู้ที่มีคุณธรรมและความรู้ความสามารถมาเป็นครูและอาจารย์ในสถานศึกษา

(๓) กำหนดแนวทางการผลิตครูปริญญาในทิศทางเดียวกับการผลิตนักวิชาชีพอื่นที่ได้ประสบความสำเร็จมาแล้ว อาทิ วิชาชีพแพทย์

(๔) ตรากฎหมายให้สถานศึกษาต้องทำหน้าที่เป็นแหล่งจัดประสบการณ์วิชาชีพการศึกษา ในขั้นตอนที่สถาบันครุศึกษากำหนด

(๕) กำหนดให้การประเมินการผลิตนักวิชาชีพการศึกษา เพื่อออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ต้องเป็นการประเมินสภาพจริง มากกว่า การประเมินด้วยการสอบ

มาตรา ๑๒๘ รูปแบบการผลิตครูปริญญา ให้สถานครุศึกษาดำเนินการตามแนวปฏิบัติ ประการ คือ

(๑) ให้จัดการศึกษาสำหรับผลิตครู เป็น ๔ แบบ แต่ละแบบมีขั้นตอนในพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบอาชีพครูต่างกัน โดยมีจำนวนปีสำหรับการเตรียมครู การฝึกเป็นครูในสถานการณ์จำลอง และการปฏิบัติการสอนในสถานการณ์จริง ประกอบด้วย (๑) หลักสูตรครู ๔ ปี (สูตร ๑-๒-๑) หลักสูตรครู ๕ ปี (สูตร ๒-๒-๑) หลักสูตรครู ๖ ปี (สูตร ๒-๓-๑) และหลักสูตรครู ๒ ปี (สูตร ๔+๒) คือแบบจบไม่จบปริญญาครู แต่การจัดการหลักสูตรครู ๒ ปี (สูตร ๔+๒ ปี)

(๒) หลักสูตรครู ๔ ปี (สูตร ๑-๒-๑) หลักสูตรนี้ ไม่เหมือนหลักสูตรครู ๔ ปีที่ เคยผลิตครู แม้จะ ใช้เวลาเรียน ๔ ปี เหมือนกัน ผู้สำเร็จการศึกษา จะได้รับปริญญา ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) หรือ ศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศบ.บ.) หากต้องการใบอนุญาตประกอบอาชีพต้องไปทำการสอนจริงอีก ๑ ปี ระหว่างเวลา "สอนจริง" ๑ ปี นิสิตนักศึกษาครู ต้องทำวิจัยค้นคว้าอิสระ ๓ นก. เป็นวิจัยในชั้นเรียนเพื่อแก้ปัญหการเรียนการสอน

(๓) หลักสูตร ๕ ปี (สูตร ๒ ๒ ๑) นิสิตนักศึกษาเรียน ๕ ปี ได้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ทันทีหลังผ่านการประเมินจากสภาวิชาชีพการศึกษา เป็นรูปแบบการผลิตครูปริญญา ที่เน้นการ “ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ” ในสถานการณ์จำลอง และ “ทำการสอนจริง” ในโรงเรียนจริง ภายใต้การกำกับดูแลของครูพี่เลี้ยงและอาจารย์นิเทศก์ และมีการเสนอสนาณิพนธ์ที่เน้นการวิจัยการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาวิธีการหรือเทคนิคการสอนใหม่

(๔) หลักสูตร ๖ ปี (สูตร ๒ ๒ ๒) นิสิตนักศึกษา เรียน ๖ ปี สำเร็จการศึกษาและผ่านการประเมินแล้ว จะได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการศึกษาจากสภาวิชาชีพการศึกษา โดยจะต้องทำวิทยานิพนธ์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา เน้น

การวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน คือ เรียนวิชาเตรียมครู ๒ ปี ฟีกเตรียมเป็นครู ๒ ปี และ ปฏิบัติการสอนจริง ๒ ปี ภายใต้การกำกับของอาจารย์แพทย์

๕) หลักสูตร ๒ ปี (สูตร (๐ ๑ ๑) สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาที่ต้องการ อาทิ วิทยาศาสตร์ อักษรศาสตร์ ศิลปศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สาธารณสุข พยาบาล ฯลฯ มาแล้ว เข้าศึกษาวิชาการศึกษา ๒ ปี โดยฝึกความเป็นครู ๑ ปี และปฏิบัติการสอนจริง ๑ ปี เมื่อสำเร็จการศึกษาและผ่านการประเมินจะได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ การศึกษาจากสภาวิชาชีพการศึกษา

รายละเอียดของหลักสูตรผลิตครูปริญญาทั้ง ๕ แบบ ให้ตราเป็นกฎกระทรวง

มาตรา ๑๒๕ สถาบันครูศึกษาต้องจัดหลักสูตรผลิตครูปริญญาให้ครบทั้ง ๔ แบบ หรือแบบใดแบบหนึ่ง เพื่อให้บัณฑิต นักศึกษาสามารถเลือกศึกษได้ด้วยตนเอง โดยสภาวิชาชีพฯ รับรองและออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูทุกกรณี.

หมวดที่ ๑๖ การพัฒนาวิชาชีพการศึกษา

โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3774?t=6159179UEI>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3774/results?t=6159179UE>

หมวดที่ ๑๗

สภาวิชาชีพ

มาตรา ๑๓๐ ให้มีสภาวิชาชีพการศึกษา เรียกว่า ครูสภา ประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นนักการศึกษามืออาชีพ เป็นอิสระ และปลอดจากการครอบงำทางการเมือง เพื่อหน้าที่ประเมินความรู้ความสามารถและสมรรถนะของบัณฑิตทางการศึกษา เพื่อการออกใบอนุญาตประกอบอาชีพ โดยไม่ก้ำก๋ายกระบวนการผลิตของสถาบันครูศึกษา

ให้สมาชิกสภานักวิชาชีพการศึกษา มาจากการเลือกตั้งตัวแทนครู ผู้บริหาร และบุคลากรการศึกษาจากทุกจังหวัด ทุกสาขาวิชา มีจำนวน ๓๐๐ คน

เมื่อได้สภาวิชาชีพ แล้วคณะกรรมการเลือกประธานสภา และรองประธานภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๓๑ การพัฒนานักวิชาชีพการศึกษาให้ดำเนินการตามแนวนโยบาย ๗ ประการ

(๑) กฎหมายสภาวิชาชีพการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(๒) ให้สภาวิชาชีพการศึกษามีหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ กำกับ ดูแล การปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาวิชาชีพทางการศึกษา ซึ่งเป็นการยกระดับวิชาชีพทางการศึกษาให้เป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยเป็นอิสระ ไม่อยู่ใต้กระทรวงการศึกษา

(๓) ให้มีสำนักงานคณะกรรมการสภาวิชาชีพ เพื่อทำหน้าที่เลขานุการสภาวิชาชีพการศึกษา

ให้มีคณะกรรมการสภาวิชาชีพ แต่งตั้งโดยประธานสภาวิชาชีพ ประกอบด้วยประธานและกรรมการที่สภาวิชาชีพการศึกษาแต่งตั้งเลขาธิการ และการตัวแทนคณบดีสถาบันครูศึกษา เป็นกรรมการ โดยตำแหน่งไม่เกิน ๑๓ คน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตัวแทนสาขาวิชาชีพการศึกษา จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๕ คน

(๔) คณะกรรมการสภาวิชาชีพมีอำนาจประเมินและทดสอบความรู้ความสามารถ เพื่อดำเนินการออกใบอนุญาต แต่ไม่มีอำนาจรับรองหลักสูตรหรือรับรองปริญญาที่เป็นอำนาจของสถานศึกษา ตามบทบัญญัติตามมาตรา ๔๐ ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐

(๕) ให้คณะกรรมการมาตรฐานวิชาชีพ มีหน้าที่ตรวจสอบความรู้ความสามารถ และสมรรถนะวิชาชีพสมรรถนะของบัณฑิตครู ตามมาตรฐานหลักสูตรที่กำหนด เพื่อพิจารณาการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา และการพักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาต และกำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา

สภาวิชาชีพจะเข้าไปกำกับดูแลกระบวนการผลิตบัณฑิต ในกำกับของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในการตรวจสอบวิธีการเรียนการสอน สัดส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษา การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และการจัดกิจกรรมเสริมวิชาชีพ และการรับรองปริญญาเพื่อออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการศึกษา จะกระทำมิได้

(๖) สภาวิชาชีพการศึกษา และคณะกรรมการสภาวิชาชีพ ต้องมีความเป็นอิสระ จากการครอบงำจากกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องการผลิตบัณฑิต เพื่อจะได้พิจารณาออกใบอนุญาต และกำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาอย่างปราศจากอคติ

(๗) รัฐต้องกำชับให้ปรับกฎหมายสภาวิชาชีพการศึกษา ให้สอดคล้องกับมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๖๐ วรรค ๑ ระบุว่า “การตรากฎหมายเพื่อจัดระเบียบการประกอบอาชีพตามวรรคสอง ต้องไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ หรือก้าวก่ายการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษา” จึงต้องปรับการดำเนินของสภาวิชาชีพการศึกษา มิให้ก้าวก่ายไปรับรองหลักสูตร การรับรองปริญญา เพราะเป็นอำนาจของสถานศึกษาในการอนุมัติหลักสูตร จึงเกินอำนาจของสภาวิชาชีพที่จะรับรอง รวมทั้งการรับรองหลักสูตร ซึ่งเป็นอำนาจของสถานศึกษาที่จะอนุมัติหลักสูตร และแจ้งให้สกอ. รับทราบ

หมวดที่ ๑๗ สภาวิชาชีพ

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3776?t=6162443UMU>

คู่มือโหวต <https://pollbagel.com/polls/3776/results?t=6162443UMU> ส่งความเห็นไปที่

หมวดที่ ๑๘

วัฒนธรรมองค์กรในสถานศึกษา

มาตรา ๑๓๒ ให้องค์กรจัดการศึกษา กำหนดวัฒนธรรมองค์กร เพื่อบ่งบอกสภาวะความเจริญงอกงามที่สมาชิกในองค์กรได้แก่ เจ้าของ หรือผู้ก่อตั้ง บุคลากร และผู้มีส่วนได้เสีย ร่วมกันรังสรรค์โดยสั่งสมตั้งเวลาที่จัดตั้งองค์กรจนถึงปัจจุบัน จากอุดมการณ์ ค่านิยม ความเชื่อ ข้อห้าม สัญลักษณ์ พิธีกรรม พิธีการ และความเป็นมาขององค์กรที่พัฒนาสั่งสมอย่างต่อเนื่องยาวนาน เพื่อบ่งบอกและกำกับวิถีชีวิต ความคิด ความรู้สึก ทศนคติ และความประพฤติของผู้บริหารและบุคลากรในองค์กร

ให้วัฒนธรรมองค์กรสะท้อนภาพที่บ่งบอกความเป็นองค์กรในเนวบวก เพื่อสร้างความพึงพอใจของลูกจ้าง และเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินงานองค์กร

มาตรา ๑๓๓ การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรในสถานศึกษา ให้ยึดแนวทาง ๖ ประการ คือ

- (๑) ส่งเสริมสถานศึกษาให้กำหนดองค์ประกอบวัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมกับบริบทของท้องถิ่นที่สถานศึกษาตั้งอยู่
- (๒) กำหนดให้สถานศึกษาพัฒนาธรรมเนียมสถานศึกษา และบรรจุวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมสถานศึกษา
- (๓) พัฒนาระบบการศึกษาประจำสถานศึกษาเพื่อกำหนดองค์ประกอบและกระบวนการดำเนินงานสถานศึกษาด้านการวิเคราะห์บริบท วิชาการ ผู้เรียนนักศึกษา บุคลากร วิสาหกิจสถานศึกษา ทรัพยากร การเงินและงบประมาณ ลอจิสติกส์ และการบริหารทั่วไป
- (๔) ให้สถานศึกษาพัฒนาแผนแม่บทวิชาการเป็นแผนหลัก ของแผนแม่บทการบริหาร บริการ และทำนุบำรุง ส่งเสริม ศิลปะวัฒนธรรม
- (๕) กำหนดวัฒนธรรมองค์กรเนวบวก เพื่อความยั่งยืน ปลอดภัยแบ่งแยก การทำงานเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนและส่วนกลุ่ม และกลมกลืนกับวัฒนธรรมชุมชนที่สถานศึกษาตั้งอยู่

(๖) มีการประเมินและปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กรอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมองค์กรที่ดี และขจัดวัฒนธรรมองค์กรที่เป็นอุปสรรคขวางกั้นความเจริญงอกงามขององค์กร

มาตรา ๑๓๔ ให้ปฏิรูปวัฒนธรรมองค์กรในสถานศึกษาอย่างสม่ำเสมอ โดยให้มีแนวปฏิบัติดังนี้

- (๑) ให้สถานศึกษาพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรเพื่อสะท้อนอุดมการณ์ (ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์) สัญลักษณ์ และแนวปฏิบัติ ที่จะน้อมนำให้บุคลากรรวมพลังกายใจพัฒนาองค์กรไปสู่เป้าหมาย เพื่อเสนอคณะกรรมการให้ความเห็นชอบและประกาศใช้
- (๒) ให้สถานศึกษากำหนดวัฒนธรรมองค์กรสำหรับพิธีกรรมและพิธีการในสถานศึกษา

(๓) ให้สถานศึกษาพัฒนาระบบและกลไกการสรรหา คัดเลือก จัดจ้าง บรรจุ การพัฒนา และการบำเน็จ ความดีความชอบในรูปรางวัล เข็มหรือโล่สัญลักษณ์ ใบประกาศเกียรติคุณ พิธีกรรมและพิธีการมอบและรับเพื่อเป็นเกียรติยศสำหรับผู้ให้และผู้รับ

(๔) ให้สถานศึกษาพัฒนาระบบคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และแนวปฏิบัติที่จะทำให้ผู้เรียนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีหลักธรรมประจำใจและเป็นประชาชนที่มีคุณภาพ เป็นผู้มีความรู้คู่คุณธรรม สมกับการได้เกิดในดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพระพุทธศาสนา

(๕) ให้สถานศึกษาพัฒนาระบบการปฏิบัติงานของบุคลากรในสถานศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการบริหาร จัดการและการดำเนินงานที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตนเพื่อให้มีประสิทธิผลคือบรรลุเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ คือ มีคุณภาพ คุ่มค่าการลงทุนด้านแรงงาน แรงกาย แรงใจและแรงทรัพย์

(๖) ให้สถานศึกษาพัฒนาระบบการพัฒนาอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ และแนวปฏิบัติเพื่อให้สถานศึกษาเป็นสถานศึกษาที่จะผลิตประชาชนที่มีคุณภาพออกไปเป็นกำลังในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ

(๗) ให้สถานศึกษาพัฒนาสถานศึกษาเป็นเวทีจำลองสังคมในด้านเป็นองค์กรเรียน ด้วยการพัฒนาศูนย์ความรู้และบริหารจัดการความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเติบโตเป็นผู้รู้จักแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่องจาก เทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อสารที่พัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง พัฒนาและส่งเสริมทักษะชีวิต ทักษะการประกอบสัมมาอาชีพ และป้องกันการดำรงชีวิตตามปรากฏการณ์ “ความรู้ท่วมหัว เอาตัวไม่รอด”

(๘) ให้ปรับวัฒนธรรมองค์กร ที่เน้นความเป็นไทย แต่ยึดหยุ่นบูรณาการความเป็นภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และสากล

(๙) ให้ส่งเสริมสนับสนุนความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความเสมอภาค เสรีภาพ ภารดรภาพ ไม่กีดกันทางศาสนา หรือลัทธิความเชื่อ ทุกชาติทุกภาษา ลัทธิความเชื่อถือว่าเป็นความงดงามความศิวีไลตามเผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติ แต่ต้องไม่เป็นการละเมิดหลักสิทธิมนุษยชนสากล *สร้างกิจกรรมแก้ปัญหาความแตกแยกของคนในชาติ

(๑๐) ส่งเสริมให้สมาชิกสถานศึกษาพัฒนากรอบการประพฤติดของครูผู้บริหาร ครู อาจารย์ ผู้เรียน บุคลากรอื่น เพื่อฝึกฝนจนซึมซับเป็นจริตหรือนิสัย และกลายเป็นลักษณะประจำตัวผู้เรียน เมื่อเรียนจบแล้ว ได้แก่ วัฒนธรรมการรับประทานอาหาร พิธีการไหว้ครู ที่ครูอาจารย์พึงลุกยืนพนมมือ และระลึกถึงพระคุณครูอาจารย์ของตน

(๑๑) ให้สถานศึกษา กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหาร ครู อาจารย์ กับผู้เรียน นักศึกษาและผู้เรียน อาจารย์กับครู อาจารย์ด้วยกัน ความสัมพันธ์ระหว่างครู อาจารย์กับผู้บริหารและบุคลากรสนับสนุน ความสัมพันธ์ระหว่างครู อาจารย์กับครู อาจารย์ด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน

(๑๒) ให้สถานศึกษาพัฒนาระบบประเมินวัฒนธรรมองค์กร เพื่อพัฒนาและปรับปรุงวัฒนธรรมองค์กรให้เอื้อต่อการอยู่ร่วมกัน ส่งเสริมอัตสัมฤทธิ์คติ (Self-Efficacy) คือ ทศนคติที่ว่า “เราทำได้” หมายถึง ความเชื่อมั่นว่าตนจะทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายของสถานศึกษา.

หมวดที่ ๑๘ วัฒนธรรมองค์กรในสถานศึกษา

โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3778?t=6165707UWM>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3778/results?t=6165707UWM>

หมวดที่ ๑๕

ระบบควบคุมคุณภาพการศึกษา

มาตรา ๑๓๕ ให้ทุกองค์กรจัดการศึกษาต้องมีระบบควบคุมคุณภาพ เพื่อประกันคุณภาพการศึกษาภายในโดยองค์กรจัดการศึกษาและองค์กรจัดการศึกษาด้านสังกัด และมีการกำหนดมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกโดยหน่วยงานภายนอกที่เป็นอิสระจาก

มาตรา ๑๓๖ ให้มีสำนักงานมาตรฐานการศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกแห่งชาติ (สมคศ.) หรือ Office of National Educational Standard and External Quality Assessment-ONESEQA เพื่อทำหน้าที่บริหารและจัดการการกำกับดูแลมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก

การแบ่งส่วนงานและบทบาทหน้าที่ของ สมคศ. ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๓๗ ให้มีคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก (คมคศ.) หรือ Commission for Educational Standard and External Quality Assessment Commission-CESEQA เพื่อทำหน้าที่กำหนดกำหนดองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ และแนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกให้เป็นบรรทัดฐานการประเมินเพื่อประกันคุณภาพภายใน ประกอบด้วยนักการศึกษาระดับศาสตราจารย์เป็นประธาน ปลัดกระทรวง เลขธิการสำนักปฐมวัยศึกษา เลขธิการสำนักประถมศึกษา เลขธิการสำนักมัธยมศึกษา เลขธิการสำนักอาชีวศึกษา เลขธิการสำนักอุดมศึกษา เป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านปฐมวัยศึกษา ด้านประถมศึกษา ด้านมัธยมศึกษา ด้านอาชีวศึกษา ด้านอุดมศึกษา ด้านเทคโนโลยีและสื่อสารศึกษา ด้านวัดและประเมินการศึกษา ผอ.ด้านสุขศึกษาพลานามัยศึกษา ด้านคุณธรรมและจริยธรรมศึกษา ด้านศิลปวัฒนธรรม และด้านบริหารวิชาการและรับใช้สังคมด้านละ ๑ คน ไม่เกิน ๑๑ คน และผู้ทรงคุณวุฒินอกสาขาการศึกษาจำนวนไม่เกิน ๗ คน รวมทั้งสิ้นไม่เกิน ๒๕ คน ให้เลขธิการสำนักงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกเป็นเลขานุการ และอาจตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ไม่เกิน ๔ คน

หน้าที่ของคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๓๘ ให้การควบคุมคุณภาพ (Quality Control) ประกอบด้วย การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (Internal Quality Assurance-IQA) และการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก (External Quality Assurance-EQA) โดยมีแนวทางดำเนินการดังนี้

- (1) ให้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ดำเนินการโดยหน่วยงานที่ต้องประกันคุณภาพและหน่วยงานต้นสังกัด ที่ต้องมีการกำหนดองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ด้วยตนเอง โดยอาจอิงกรอบการประเมินที่ คณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกกำหนดไว้เป็นบรรทัดฐาน
- (2) การประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ต้องมุ่งประเมินเพื่อยืนยันคุณภาพของหน่วยงานที่ถูกประเมิน การเสนอแนะเพื่อพัฒนาและปรับปรุง มิใช่มุ่งผ่านหรือไม่ผ่าน และต้องไม่ประกาศผลต่อสาธารณชน

มาตรา ๑๓๕ ให้มีการประกันคุณภาพภายในและประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของสถานศึกษาตั้งระดับปฐมวัย ศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาอาชีวศึกษา และอุดมศึกษา โดยมีแนวปฏิบัติดังนี้

- (1) ให้มีการประเมินความเสี่ยงและภาวะคุกคามที่เป็นจุดด้อย และนำมาประกอบการพิจารณา สำหรับการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกตามบริบท ปัจจัยพื้นฐาน กระบวนการ ผลลัพธ์ และผลย้อนกลับของแต่ละสถานศึกษา
- (2) เพื่อประโยชน์ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในและประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกให้เหมาะสมกับ สถานภาพและคุณภาพสถานศึกษา ให้จำแนกสถานศึกษาโดยพิจารณาผลของการดำเนินงาน การยอมรับและ ประสิทธิภาพยาวนาน ออกเป็น ๓ ประเภท คือ (ก) ประเภทดีเด่น หมายถึง สถานศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษา ที่มีคุณภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนดและมีผลงานประจักษ์ (ข) ประเภทดี หมายถึง สถานศึกษา หรือสถาบันอุดมศึกษาที่มีคุณภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด และผลงานประจักษ์ในบางด้านหรือ บางสาขาวิชา (ค) ประเภททั่วไป หมายถึง สถานศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษาที่มีคุณภาพไม่ถึงหรือต่ำกว่าเกณฑ์ที่ หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด และไม่มีผลงานประจักษ์
- (3) ให้ทุกสถานศึกษาทำการประเมินเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามมาตรา ๕๐ และตามช่วงเวลา ที่ หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด
- (4) การประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ให้ประเมินเฉพาะสถานศึกษาทั่วไปและสถานศึกษาที่มีจุดเด่นบางสาขา หรือบางด้าน หรือสถานศึกษาคุณภาพเด่น ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผลงานบางสาขาคือคุณภาพสูงเท่านั้น

มาตรา ๑๔๐ ให้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ดำเนินการตามแนวปฏิบัติดังนี้

(๑) ให้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ดำเนินการโดยหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่ถูกประเมินโดยให้ ดำเนินการทั้งระดับจังหวัด ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับสถานศึกษา

(๒) ในระดับเขตพื้นที่การศึกษา ให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในทุกเขตพื้นที่การศึกษา โดยมีการประเมิน อย่างน้อย ๓ ปีต่อครั้ง ตามแนวปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษาภายในเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

(๓) ในระดับสถานศึกษา ให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในทุกเขตพื้นที่การศึกษาตามประเภทที่หน่วยงานต้น สังกัด จำแนกไว้ตามมาตรา ๘๕ (๒)

(๔) การเข้าประกันคุณภาพการศึกษาภายใน กระทรวงเป็นผู้กำหนดคุณสมบัติ และขึ้นบัญชีสถานศึกษาทุกระดับตาม ๓ ประเภทที่ตามมาตรา ๘๕ (๒) และเข้าประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามประเภทดังนี้

(ก) สถานศึกษาประเภทที่ ๑ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในของหน่วยงานต้นสังกัด เมื่อมีเหตุอันเชื่อได้ว่า คุณภาพ การจัดการศึกษาต่ำลง แต่สถานศึกษาต้องประกันคุณภาพตนเองทุก ๒ ปี

(ข) สถานศึกษาประเภทที่ ๒ ให้ยกเว้นไม่ประกันคุณภาพการศึกษาภายในโดยหน่วยงานต้นสังกัดในสาขาวิชาหรือ หมวด วิชาที่มีคุณภาพดี แต่สถานศึกษาต้องประกันคุณภาพสาขาวิชาที่มีผลงานดีทุก ๓ ปี ส่วนสาขาวิชาที่ไม่ถึงหรือต่ำกว่า เกณฑ์ ต้องประกันคุณภาพการศึกษาภายในในสาขาวิชานั้นๆ โดยหน่วยงานต้นสังกัด ทุก ๒ ปี และประกันคุณภาพการศึกษา ภายในด้วยสถานศึกษาเองทุกปี

(ค) สถานศึกษาประเภทที่ ๓ การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ให้ประกันคุณภาพการศึกษาภายในทุกสาขาวิชา โดยหน่วยงานต้นสังกัดทุก ๓ ปี และประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้วยสถานศึกษาเองทุกปี

(ง) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในโดยหน่วยงานของทุกปีการศึกษา ให้จัดทำรายงานประจำปีและถือเป็นรายงาน ประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษา

มาตรา ๑๔๑ ให้การกำหนดมาตรฐานการศึกษามุ่งองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ ตามบริบท ปัจจัยพื้นฐาน กระบวนการ ผลลัพธ์และผลย้อนกลับ โดยให้จำแนกแต่ละองค์ประกอบเป็นมาตรฐาน แต่ละมาตรฐานให้กำหนดตัวบ่งชี้และมีการกำหนดเกณฑ์สำหรับการประเมินแต่ละองค์ประกอบและมาตรฐานที่เหมาะสมกับระดับการศึกษา

- (1) องค์ประกอบด้านบริบทการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก (C-Context) ให้ครอบคลุม องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ ห้องประกันคุณภาพและประเมินคุณภาพ ห้องสอบ ห้องปฏิบัติการ ฯลฯ สภาพแวดล้อมทางจิตภาพ ได้แก่ บรรยากาศในห้องสอบ ความอบอุ่นใจ เสียงสวรรค์จากครู ผู้คุมสอบ และสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ ความสัมพันธ์อันดี ระหว่างผู้ประกันคุณภาพและประเมินคุณภาพ กับนักเรียน
- (2) องค์ประกอบปัจจัยนำเข้าในการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก (I-Input) ให้ครอบคลุม องค์ประกอบหรือปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับกระบวนการศึกษา ได้แก่ คน วัสดุ อุปกรณ์ วิธีการ สารานุกรมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่เกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพ ภายนอก
- (3) องค์ประกอบกระบวนการในการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก (P-Process) ให้ครอบคลุม องค์ประกอบที่เกี่ยวกับวิธีการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกตามรูปแบบในข้อ ๓.๑
- (4) องค์ประกอบผลลัพธ์ในการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก (O-Outcome) ให้ครอบคลุม ด้านการตัดสินผลการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ตามแนวทางการประกันคุณภาพ ภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกผลการสอบแบบอิงเกณฑ์ อิงกลุ่ม และอิงครู และประกันคุณภาพและ ประเมินคุณภาพเพื่อยืนยันและเสนอแนะสำหรับการปรับปรุง

- (5) องค์กรประกอบผลย้อนกลับในการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก (F-Feedback) ให้ครอบคลุมองค์ประกอบด้านกลไกการควบคุมการจัดการศึกษา โดยพิจารณาจากผลกระทบ ที่เกิดจากการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก สำหรับเสนอแนะกลับไปยังหน่วยงานที่ได้รับการประเมินเพื่อนำปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกให้ดีขึ้น

มาตรา ๑๔๒ ให้การประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ดำเนินการดังนี้

(๑) ให้การประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกดำเนินการโดย สมคศ. หรือ หน่วยงานภายนอกที่เป็นอิสระจากกระทรวง มีหน้าที่เข้าไปประเมินเพื่อขึ้นชั้นผล การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ตามองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ที่หน่วยรับการประเมินและต้นสังกัดกำหนดไว้

(๒) สมคศ. หรือหน่วยประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกจะกำหนดองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์เพื่อบังคับให้หน่วยงานที่จะเข้าไปประเมินไม่ได้ แต่สามารถเสนอบรรทัดฐานที่ได้พัฒนาไว้ตามมาตรา ๘๗ และพัฒนาหรือปรับปรุงองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ร่วมกับหน่วยงานที่ถูกประเมินและต้นสังกัดได้

มาตรา ๑๔๓ การประเมินคุณภาพนอกโดย สมคศ. หรือ หน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ให้ดำเนินการดังนี้

- (๑) ให้เน้นการประเมินเพื่อขึ้นชั้นการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการศึกษา
- (๒) เสนอผลการประเมินเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงการจัดการศึกษาระดับจังหวัด ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษา
- (๓) การตัดสิน ต้องไม่มุ่งว่า ผ่านหรือไม่ผ่าน และจะประกาศผล การประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ผู้สาธารณชนไม่ได้
- (๔) การประกาศผลการประเมินให้เป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่ถูกประเมินและต้นสังกัด และจะนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาและปรับปรุง
- (๕) หน่วยงานที่ถูกประเมินจะนำผลการประเมินไปใช้เพื่อการเพื่อการประชาสัมพันธ์ตามข้อเท็จจริง แต่จะนำไปใช้เพื่อโฆษณาหน่วยงานของตนไม่ได้

มาตรา ๑๔๔ ให้ สมคศ หรือหน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกดำเนินการประเมินอย่างน้อย ๓ ขั้นตอน คือ

- (๑) การประเมินความเสี่ยง เพื่อดูจุดเด่นจุดด้อยและข้อจำกัดของหน่วยงานที่ถูกประเมิน
- (๒) สมคศ. หรือหน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกจำแนกหน่วยงานที่ถูกประเมินเป็น ๓ ประเภท คือ (๑) หน่วยงานที่ผลการปฏิบัติงานดีเป็นที่ประจักษ์ชัด (๒) หน่วยงานที่มีผลงานดีบางส่วน และ (๓) หน่วยงานที่คุณภาพปานกลางตามแนวทางที่กำหนดใน มาตรา ๘๗

- (3) สมคศ หรือหน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ทำการประเมินองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ที่สถานศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดพัฒนาขึ้น
- (4) กรณีที่หน่วยงานที่ถูกประเมินหรือหน่วยงานต้นสังกัดยังมิได้พัฒนาองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ไว้ก่อน ให้ สมคศ. หรือ หน่วยงานประเมินภายนอก ร่วมกับหน่วยงานที่ถูกประเมินพัฒนาองค์ประกอบ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ และเตรียมความพร้อมก่อนการประเมินจริงอย่างน้อย ๑ ปีการศึกษา ตามที่หน่วยงานที่ถูกประเมินร้องขอ
- (5) สมคศ. หรือหน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ให้ประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก เฉพาะหน่วยงานประเภท ๒ และประเภท ๓ ตามมาตรา ๘๗ โดยให้เข้าประเมิน ๖ ปีต่อครั้ง
- (6) หากมีหลักฐานร้องเรียนหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า หน่วยงานประเภทที่ ๑ ตามมาตรา ๘๗ คุณภาพอ่อนด้อยในสาขาใดหรือทั้งหมด ให้ สมคศ.หรือหน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก เข้าประเมินตาม ข้อ (๒)
- (7) กรณีสถานศึกษาที่ได้รับผลการประเมินในระดับปรับปรุง ต้องจัดทำรายงานเสนอต้นสังกัดเพื่อเข้าไปดูแลช่วยเหลือ

มาตรา ๑๔๕ ให้องค์ประกอบหลักสำหรับการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก ครอบคลุมอย่างน้อย ๑๐ องค์ประกอบ คือ

๑) องค์ประกอบด้านบริบท ให้ครอบคลุมมาตรฐานด้าน สภาพแวดล้อม ที่ตั้ง การคมนาคม อาคารเรียน ศูนย์ความรู้ ศูนย์ประสบการณ์ และศูนย์บริการ อาคารบริหาร โรงอาหาร ถนนหนทาง ยานพาหนะ และอุทยานการศึกษา

๒) องค์ประกอบด้านหลักสูตร ให้ครอบคลุมมาตรฐานด้านการพัฒนาหลักสูตรแกนกลาง หลักสูตรท้องถิ่นและหลักสูตรโรงเรียน ครอบคลุมหลักสูตรสายวิชาชีพ สายวิชาชีพ และสายวิชาการ

๓) องค์ประกอบด้านจุดมุ่งหมายในการพิจารณาหลักสูตร ให้แตกต่างไปตามระดับการศึกษา

(๑) ในระดับปฐมวัยและประถมศึกษาให้พิจารณาหลักสูตร มุ่งที่ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและภูมิภาค มากกว่าหลักสูตรแกนกลางระดับชาติ

(๒) ในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาตอนต้นให้พิจารณาหลักสูตร มุ่งที่มีสมดุผลการตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและภูมิภาค มากกว่าหลักสูตรแกนกลางระดับชาติ และความต้องการของทางวิชาชีพและวิชาการตามสายการศึกษาที่ผู้เรียนเลือกเรียน

(๓) ในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาตอนปลายสายวิชาชีพ ให้พิจารณาหลักสูตร มุ่งที่การตอบสนองความต้องการของวิชาชีพของท้องถิ่นและภูมิภาค มากกว่าหลักสูตรแกนกลางระดับชาติ

(๔) ในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาตอนปลายสายวิชาการ ให้พิจารณาหลักสูตร มุ่งที่การตอบสนองความต้องการวิชาการของหลักสูตรแกนกลางระดับชาติ มากกว่า หลักสูตรท้องถิ่นและภูมิภาค

(๕) ในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาตอนต้น ให้พิจารณาหลักสูตร มุ่งที่สมดุลการตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและภูมิภาค มากกว่าหลักสูตรแกนกลางระดับชาติ

(๖) ระดับอุดมศึกษา ให้มุ่งถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และทักษะใน ๓ ขอบข่ายคือ (ก) ให้นักศึกษาได้รับการศึกษาวิชาการและวิชาชีพตามสาขาวิชาของศาสตร์ที่ตนเลือกเรียน เพื่อให้มีคุณธรรมและจริยธรรม มีความรู้และทักษะวิชาการและวิชาชีพ (ข) ให้นักศึกษามีประสบการณ์วิชาชีพสำหรับการประกอบอาชีพที่มีทักษะสูง เพื่อหารายได้ในการดำรงชีวิตตนเองและครอบครัว ด้วยการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานการณ์จำลอง และสถานการณ์จริง ในเวลามากพอที่จะให้มีประสบการณ์ในการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว และ (ค) ให้การศึกษาทั่วไป เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถดำรงตนให้สมกับคำว่าบัณฑิต คือ เป็นคนดีผู้มีจิตใจสูง และมีความรอบรู้ เพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะความเป็น “ศึกษิต” คือ “ผู้ได้รับการศึกษาดี” (Well-Educated) และให้สามารถการสื่อสารกับบุคคลในวิชาชีพอื่น และติดตามความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง สุขภาพอนามัย วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้อยู่ในโลก อย่างไม่ล้าสมัย

(๔) องค์ประกอบด้านระบบการศึกษา ให้ครอบคลุมมาตรฐานด้านองค์ประกอบ ขั้นตอน และแบบจำลองระบบการศึกษาของสถานศึกษา ทั้งระบบการศึกษาหลัก และระบบย่อยด้านการพัฒนาหลักสูตร ระบบการเรียนการสอน ระบบการประเมิน ระบบการวิจัย ระบบบริการการศึกษา ระบบการดูแลและให้คำปรึกษาผู้เรียน

(๕) องค์ประกอบด้านระบบการเรียนการสอน ให้ครอบคลุมมาตรฐานด้านองค์ประกอบและขั้นตอนระบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มิใช่ “ผู้เรียนเป็นสำคัญ” เพราะผู้เรียนสำคัญหรือไม่สำคัญก็ต้องให้ได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างกระตือรือร้น (Active Learning) ด้วยการพัฒนาระบบการสอนแบบอิงสมรรถนะ (Competency-based Approach-CoBA) และแบบอิงประสบการณ์ (Experience-Based-EBA) มากกว่า แบบอิงเนื้อหา (Content-Based Approach-CBA)

(๖) องค์ประกอบด้านผู้เรียน ให้ครอบคลุมมาตรฐานด้านการพัฒนาลักษณะนิสัยเพื่อเป็นประชากรท้องถิ่น ภูมิภาค และเป็นคนไทย ไม่นั่นให้เด็กไทยเติบโตที่ดูหมิ่นดูแคลนความเป็นไทย แต่ยกย่องต่างชาติ เน้นผู้เรียนนักศึกษาให้รักท้องถิ่นที่ตนถือกำเนิด เติบโตและดำรงไว้ซึ่งชีวิตครอบครัว

(๗) องค์ประกอบด้านผู้สอน ให้ครอบคลุมมาตรฐานด้านลักษณะที่พึงประสงค์ คือ ความเป็นครูในฐานะผู้ควรแก่การเคารพและแสดงคารวะ (ครู > ครู > คารุ > คารว > คารวะ หรือ ครู > ไครุ > เคารุ > เคารว > เคารพ)

(๘) องค์ประกอบด้านการบริหารและการจัดการ ครอบคลุม

(๑) มาตรฐานด้านกฎ ข้อบังคับ และระเบียบ แบบจำลองการบริหาร องค์การการบริหาร และขอบข่ายการบริหาร

(๒) มาตรฐานด้านกฎ ข้อบังคับ และระเบียบให้ครอบคลุมมาตรฐานด้านกฎหมายรอง (Bylaw) คือธรรมนูญโรงเรียน (School Constitution) ธรรมนูญสถานศึกษา (University Constitution) และข้อบังคับที่ออกตามที่พระราชบัญญัติหรือธรรมนูญกำหนด

(๓) มาตรฐานด้านแบบจำลองการบริหาร ให้อิงแบบจำลองการบริหารที่ผ่านการวิจัยว่า มีประสิทธิภาพ

(๔) มาตรฐานองค์กรบริหาร ได้แก่การมีคณะกรรมการที่มีหน้าที่กำกับดูแลการบริหาร คือ คณะกรรมการสถานศึกษา (คณะกรรมการ โรงเรียน สถานอาบั้น และสถานศึกษา) และการจัดการที่ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ อธิการ หรือ อธิการบดีต้อง นำมาบริหารและจัดการตามนโยบายของคณะกรรมการสถานศึกษา และ

(๕) มาตรฐานด้านการบริหารและการจัดการ ให้บริหารและจัดการครบ ๘ ขอบข่าย ตามที่ระบุใน มาตรา ๕๕

๕) องค์ประกอบด้านเทคโนโลยีการศึกษา ให้ครอบคลุมมาตรฐาน ๗ ด้าน ตามที่กำหนดในมาตรา ๖๘

๑๐) องค์ประกอบด้านการประเมิน ให้ครอบคลุมมาตรฐานด้านการประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ และประเมินระบบ การศึกษา การประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ให้ครอบคลุมมาตรฐานเครื่องมือประเมิน วิธีการประเมินก่อนศึกษา ประเมินระหว่าง ศึกษาและประเมินหลังศึกษา และขอบข่ายการประเมินที่ครอบคลุมการประเมินด้านวิทย์พิสัย (ความรู้) ทักษะพิสัย (ความ ชำนาญ) และจิตพิสัย (ความสนใจ ความพอใจ อารมณ์ ทัศนคติ และค่านิยม) การประเมินระบบการศึกษาของสถานศึกษาให้ ประเมินองค์ประกอบโดยอิงองค์ประกอบระบบได้แก่ บริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์และผลย้อนกลับ

หมวดที่ ๑๕ ระบบควบคุมคุณภาพการศึกษา

โปรดโหวต <https://pollbagel.com/polls/3779?t=6167339WGS>

ดูผลโหวต <https://pollbagel.com/polls/3779/results?t=6167339WGS>

หมวดที่ ๒๐

การจัดการศึกษาสู่ระบบเศรษฐกิจขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม

มาตรา ๑๔๖ เพื่อส่งเสริมนโยบายของประเทศ ตามแนวทางการจัดการศึกษาสู่ระบบเศรษฐกิจใหม่มาขับเคลื่อนด้วย นวัตกรรม เพื่อการสร้างความมูลค่าเพิ่ม มากกว่า การมุ่งขายแรงงานและวัตถุดิบ ให้รัฐส่งเสริมและสนับสนุนให้สถานศึกษาพัฒนา ระบบการศึกษาและการจัดการศึกษาเพื่อนำประเทศไทยไปสู่ระบบเศรษฐกิจใหม่ที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมอย่างเป็นรูปธรรม

มาตรา ๑๔๗ ให้รัฐจัดการศึกษาสู่ระบบเศรษฐกิจขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ตามแนวทางการพัฒนาพฤติกรรมคนไทยให้มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ชื่นชมคนไทย และผลิตนักพัฒนานวัตกรรม โดยสร้างแนวคิดที่ถูกต้อง ตามขั้นตอนการพัฒนา นวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพ

มาตรา ๑๔๔ ให้ส่งเสริมการพัฒนานวัตกรรม ที่เป็นสิ่งใหม่ที่น่าจะเป็นแนวคิด ทฤษฎี หลักการ ระบบ (กระบวนการหรือขั้นตอนและวิธีการ) กลไก (ข้อบังคับ ระเบียบ แนวปฏิบัติ และข้อปฏิบัติ) และสิ่งประดิษฐ์ ภายใต้เงื่อนไข ๖ ประการ คือ

๑) พัฒนาขึ้นจากการประเมินหรือวิเคราะห์ความต้องการเพื่อ แก้ปัญหาที่กำลังเผชิญ หรือคาดว่าจะต้องเผชิญ ในอนาคต และสนองความต้องการของสังคมมนุษย์ในปัจจุบันและอนาคต โดยการพัฒนาสิ่งใหม่ เรียกว่า "ต้นแบบชิ้นงาน" (Prototype-Proto=แรก; Type=ชิ้น อัน ชนิด ประเภท) ขึ้น

๒) มีความใหม่ (Novelty) ทั้งหมด (Total Novelty) หรือบางส่วน (Partial Novelty)

๓) ดำเนินการบนพื้นฐานการจัดระบบ (Systems Approach) โดยอิงองค์ประกอบด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ และผลย้อนกลับ โดยอิง CIPOF Model คือ C-Context; I-Input; P-Process; O-Output; และ F-Feedback

๔) มีการพิสูจน์ด้วยการวิจัยหรืออยู่ระหว่างการวิจัย โดยดำเนินการตามขั้นตอน ๗ ขั้นตอนการทำวิจัยแบบวิจัยและพัฒนา ทั้งการวิจัยและพัฒนาบริสุทธิ์และการวิจัยและพัฒนาประยุกต์

๕) มีการเผยแพร่นวัตกรรมเพื่อให้ผู้สนใจนำไปใช้ และเชิญชวนให้มีการโต้แย้ง จนเกิดการยอมรับ

๖) เมื่อเป็นที่ยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งของระบบสังคม หน่วยงาน หรือการดำเนินงาน "นวัตกรรม" นั้นจะ กลายเป็น "เทคโนโลยี" เปรียบได้กับ หน่อไม้ (นวัตกรรม) กลายเป็น "ลำไย"

มาตรา ๑๕๐ การพัฒนานวัตกรรม ให้ดำเนินการตามขั้นตอนที่ผ่านการวิจัยเพื่อให้ได้นวัตกรรมที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ โดยยึดการวิจัยอย่างน้อย ๗ งานวิจัย คือ

ขั้นที่ ๑ วิจัยเอกสาร ให้ศึกษาองค์ความรู้หรือเนื้อหาสาระเกี่ยวกับต้นแบบชิ้นงาน โดยศึกษาองค์ความรู้เอกสารจากการทบทวนวรรณกรรม การสัมภาษณ์ผู้รู้/ผู้ทรงคุณวุฒิและการศึกษาดูงาน

ขั้นที่ ๒ วิจัยสำรวจเพื่อประเมินความต้องการต้นแบบชิ้นงาน ให้หาองค์ประกอบด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ หรือขั้นตอน และรายละเอียดนวัตกรรม

ขั้นที่ ๓ วิจัยแบบพัฒนาเพื่อสร้างกรอบแนวคิดต้นแบบชิ้นงาน ให้เขียนกรอบแนวคิดที่ประกอบด้วยทฤษฎีและหลักการองค์ประกอบ ของนวัตกรรม กระบวนการ การทำงานของนวัตกรรม ขึ้นตอนตามลำดับ และรายละเอียดของนวัตกรรม

ขั้นที่ ๔ วิจัยแบบสำรวจหรือสัมภาษณ์ เพื่อสอบถามความเห็นผู้เชี่ยวชาญ ให้นำกรอบแนวคิดนวัตกรรมไปขอความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้วิธีส่งแบบสอบถาม ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) หรืออภิปรายกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ ๕ วิจัยแบบพัฒนาเพื่อขยายต้นแบบชิ้นงานนวัตกรรมตามลำดับขั้น ด้วยการออกแบบชิ้นงาน และเขียนรายละเอียดนวัตกรรม

ขั้นที่ ๖ ทดสอบหรือรับต้นแบบชิ้นงานโดยผู้ทรงคุณวุฒิให้นำร่างนวัตกรรมไปทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพตาม ๒ ขั้นตอน คือ (๑) การทดลองใช้เบื้องต้น (Tryout) และทดลองใช้จริง (Trial Run) ในกรณีที่เป็นนวัตกรรมขนาดใหญ่ที่ต้องใช้เวลาพัฒนาหรือลงทุนสูง ก็อาจให้ผู้ทรงคุณวุฒิรับรอง

ขั้นที่ ๑ ปรับปรุงและเขียนรายงาน ให้ปรับและเขียนรายงานผลการวิจัยให้เป็นไปตามรูปแบบ ขนาดและรูปแบบอักษร
โครงสร้างรายงานที่ต้องเป็นแบบหกบท เอกสารอ้างอิง/บรรณานุกรม และภาคผนวก)

มาตรา ๑๕๑ ให้การพัฒนาระบบการสอนไทยสู่ระบบเศรษฐกิจขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม เป็นระบบการสอนที่เน้น
ประสบการณ์ โดยเน้นคุณสมบัติการใฝ่รู้ คิดใหม่ ทำใหม่ และสร้างสิ่งใหม่ และลักษณะที่พึงประสงค์ ๖ ประการ คือ (๑) มีความ
เยือกเย็น สุขุม (๒) เป็นคนดี (๓) มีความอดทนอดกลั้น ฟื้นอารมณ์รวดเร็ว (๔) มีมนุษยสัมพันธ์ เข้ากับคนอื่นได้ดีและอยู่ในสังคม
อย่างมีความสุข (๕) มีสติปัญญา และ (๖) มีวิญญาน วิญญูชน ประกอบด้วยสัมมาทิฐิ

หมวดที่ ๒๐ การจัดการศึกษาสู่ระบบเศรษฐกิจขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3780?t=6180311WME>

ดูผลโหวด <https://pollbagel.com/polls/3780/results?t=6180311WME>

หมวดที่ ๒๑

การจัดการศึกษาสู่สังคมอยู่ดีมีสุข

มาตรา ๑๕๒ ให้พัฒนาระบบการศึกษาและจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาแนวประเทศไทยสู่สังคมอยู่ดีมีสุข โดยเน้นความ
เป็นอยู่ดีอย่างพอเพียง เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสู่ความร่มเย็นเป็นสุข และพัฒนาความสุขมวลรวมแก่ประชาชนไทยอย่างเสมอภาค
เพื่อจัดการความเหลื่อมล้ำที่ชนบางกลุ่มร่ำรวยมหาศาล ในขณะที่ชนส่วนใหญ่มีความเป็นอยู่อย่างแร้นแค้นและถูกเอารัดเอาเปรียบจาก
ชนชั้นผู้ปกครองและนายทุนที่อาศัยปัจจัยพื้นฐานในการสร้างความมั่งคั่งให้แก่ตนเอง และบีบบังคับให้บริโภคนิยมต้องซื้อหาปัจจัย
สี่ ในราคาสูงเกินอำนาจซื้อ

มาตรา ๑๕๓ รัฐต้องพัฒนาสังคมไทย เพื่อขับเคลื่อนไปสู่สังคมแห่งความร่มเย็นเป็นสุข ด้วยการ รื้อฟื้น พื้นฟู พัฒนา สืบ
สาน อนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะวิทยาการ วิถีวิทยาหรือเทคโนโลยี ภูมิปัญญาความรู้ความสว่างแห่งแผ่นดิน วัฒนธรรมที่
ครอบคลุมขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีไทยที่มุ่งคุณภาพชีวิตของประชาชนด้วยการอยู่เย็นเป็นสุข มากกว่าการอยู่ดีกินดี

มาตรา ๑๕๔ ให้รัฐมีนโยบายการจัดการศึกษาเพื่อสังคมร่มเย็น ๕ ประการ เรียกว่า ปัญจปรมัตถสันติ คือ

๑) ให้จัดการศึกษาสายวิชาชีพที่เน้นทักษะชีวิต การจัดการศึกษาที่เน้นเทคโนโลยีชีวิต การดำรงชีวิตตามแนวเศรษฐกิจ
พอเพียง และดำรงชีวิตโดยรายได้ปานกลางมากกว่าการแสวงหาความร่ำรวยเกินตัว

๒) เน้นการแข่งขันกับตนเองมากกว่ามุ่งแข่งขันกับคนอื่น เพื่อให้แต่ละคนพัฒนาตนไปสู่สภาวะสูงสุด ด้วยการลดละ
ความเห็นแก่ตัว ที่มุ่งเลี้ยวปากทองอย่างฟุ่มเฟือย ห่อหุ้มตนเองด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่มีราคาแพงเกินความจำเป็น และเล่ห์กลที่เน้น
ความสวยงาม หลอกลวง โกงมากกว่าคุณประโยชน์ และมุ่งส่งเสริมความเห็นแก่ตน เพื่อพัฒนาตนให้ได้รูป เวทนา สัญญา
สังขารและวิญญานเป็นอสังขาร และให้หลุดพ้นจากความเป็นอนัตตา คือตัวหรือร่างกายที่เป็นบ่อเกิดแห่งความผิดปกติคืออาพาธ

ทั้งร่างกายและจิตใจ

๓) จัดการศึกษาที่พัฒนาผู้เรียนให้ดำรงชีวิตอย่างกลมกลืนกับธรรมชาติ ไม่ทำลายและเบียดเบียน และทำนุบำรุงธรรมชาติให้คงอยู่เพื่อลูกหลานไทย

๔) จัดการศึกษาวิชาชีพที่หลีกเลี่ยงการค้าขายชีวิต การค้าขายอาวุธ การค้าขายยาเสพติด การเล่นหุ้น เล่นหวย และและการพนัน

(๕) จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิปัญญา และวิถีไทย เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันให้วิทยาการ เทคโนโลยี ขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิปัญญา และวิถีไทย หลงเหลือไว้ให้ลูกหลานไทย

มาตรา ๑๕๕ การจัดการศึกษาเพื่อนำไทยสู่สังคมอยู่ดีมีสุข ให้ดำเนินการตามแนวนโยบายปฏิบัติ ๑๕ ประการคือ

๑) จัดการศึกษาสายวิชาชีพที่เน้นทักษะชีวิต ด้วยการจำลองสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียน เรียนคิด เรียนทำ เรียนแก้ เรียนที่จะเป็นตนเอง และเรียนดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

๒) จัดการศึกษาที่ใช้เทคโนโลยีชีวิต ด้วยการจัดระบบชีวิต ๑ ประการ ประกอบด้วย (๑) ให้มีองค์ประกอบและขั้นตอนการดำรงชีวิตที่ดี สามารถนำพาชีวิตไปสู่ทางแห่งความดี ในกาลเวลาและสถานที่อันเหมาะสม (๒) กำหนดรูปแบบพฤติกรรมที่ทำให้ตนเองอยู่ในมนุษยสามัญสำนึก คือการมีสำนึกของมนุษย์ได้แก่การเป็นมีคุณธรรมคือรู้ดีรู้ชั่ว นิติธรรม คือ รู้ถูกรู้ผิด และรัฐธรรม คือ รู้ควรไม่ควร

๓) พัฒนาเทคนิคและวิธีการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ตามวัย อาชีพ วัฒนธรรมและวิถีสังคมที่ตนอยู่อาศัย (๔) มีความสามารถในการสื่อสารตามพุทธรูทวิธีการ คือ สื่อสารด้วยปิยวาจา สื่อสารความจริง มีประโยชน์ มุ่งเมตตาธรรม ถูกกาลเทศะ และด้วยอาการนุ่มนวล (๕) พัฒนาสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สภาพแวดล้อมจิตภาพ และสภาพแวดล้อมสังคมภาพ (๖) จัดการชีวิตตนเองให้สามารถดำรงตนอย่างมีความสุข รอดพ้นจากภัยอันตรายและการเอารัดเอาเปรียบของคนอื่น (๗) ประเมินตนเองให้ตั้งอยู่ในฐานะอันดีอันควรไม่ถูกดึงไปสู่สภาวะที่จะนำความเดือดร้อนแก่ตนเองทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

๓) จัดการศึกษาเพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนมีภูมิคุ้มกันจากความหลง ความโกรธ และความโลภ ดำรงชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง และดำรงชีวิตโดยรายได้ปานกลางมากกว่าการเสาะหาความร่ำรวยเกินตัว ด้วยการเบียดเบียนและเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น

๔) จัดการศึกษาเพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนดำรงชีวิตอย่างสลุ่ยสุร่าย บริโภคเกินควร และเกินตัว และปล่อยให้เป็นเพื่อนร่วมชาติดำรงชีวิตอย่างอดอยาก ด้วยการผูกขาดการทำมาหากิน จนชาวบ้าน ไม่มีโอกาสหาเลี้ยงชีพโดยสุจริต

๕) ละเลิกความหลงที่มุ่งเดินทางบนเส้นทางโลก ๘ เส้นทาง คือ ทางไปนรกภูมิ ทางไปเปรตภูมิ ทางไปอสุรกายภูมิ ทางไปเดรัจฉานภูมิ ทางไปมนุษย์ภูมิ ทางไปเทวภูมิ (สวรรค์) ทางไปรูปภูมิ (รูปพรหม) ทางไปอรูปภูมิ (อรูปพรหม) แต่มุ่งเดินทางเข้าสู่เส้นทางที่ ๙ คือ ทางเอก มุ่งสู่แดนเกษม แดนอมตะ เป็นสภาวะสูงสุดเหนือความแปรปรวน ความกำเริบ ความแตกดับ มีชีวิตไร้การบีบคั้น (สุข) เทียง (นิจ) และพบตน (อัตตา) ที่แท้จริงไร้อาพาธ คือ พระนิพพาน มากกว่าการแข่งขันกับผู้อื่นในการดำรงชีพ

๖) จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาและเพิ่ม “ความเห็นแก่ตน” เพื่อยกคนให้สูงขึ้น ด้วยการแข่งขันกับตนเองเพื่อพัฒนาตนไปสู่สถานะที่ดีขึ้นไม่มุ่งความอยู่ดี กินดี แต่มุ่งที่ความอยู่เย็นเป็นสุข

๗) จัดการศึกษาเพื่อให้ลด ละและเลิก “ความเห็นแก่ตัว” จากการแสวงหาและกอบโกยเพื่อบำรุงร่างกายคือ “ตัว” การหาเครื่องหล่อหุ้มตัวที่เกินความพอดี ได้แก่การหาเสื้อผ้าราคาแพงมียี่ห้อ เพื่ออวดร่ำอวดรวย และการหาสถานที่ “ชุกห้วนอน” ที่หรูหราและมีขนาดใหญ่เกินจำเป็น และมุ่งส่งเสริมและช่วยตนเองก่อน ด้วยการพัฒนาให้พ้นจากสถานะ “อนัตตา” (ไม่ใช่ตน) คือ “ตัว” ที่เข้าไปเพื่ออาหาร ไปสู่สถานะ “อัตตา” คือ ตน ที่ไม่เป็นไปเพื่ออาหาร-จากอนัตตลักษณะสูตร

๘) จัดการศึกษาไปสู่สถานะที่ไร้ความผิดปรกติ คือ อาหาร ทั้งรูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ แต่มุ่งเพิ่ม “ความเห็นแก่ตน” คือ การพัฒนาตน (อัตตา) ให้พ้นจากความเป็น “อนัตตา” ให้สามารถพึ่งตนเองได้อย่างแท้จริง และเข้าสู่สถานะนิพพานคือ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในที่สุด

๙) การจัดการศึกษาที่พัฒนาผู้เรียนให้ดำรงชีวิตอย่างกลมกลืนกับธรรมชาติ ไม่เบียดเบียนและทำลายธรรมชาติ พืช สัตว์ และมนุษย์ด้วยกัน มีสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รักพืชและสัตว์ประหนึ่งเพื่อร่วมโลก

๑๐) การจัดการศึกษาวิชาชีพที่หลีกเลี่ยงการค้าขายชีวิต การค้าขายอาวุธ การค้าขายยาเสพติด และการพนัน เล่นหุ้นและหวย

๑๑) จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิปัญญา และวิถีไทยด้วยการรื้อฟื้นฟื้นฟู พัฒนา สืบสาน อนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวิทยาการ วิถีวิทยา ปัญญาแห่งแผ่นดิน (ภูมิปัญญา) วัฒนธรรม และวิถีไทย เพื่อให้มีภูมิคุ้มกันให้รอดพ้นจากศาสตร์ วิทยาการ เทคโนโลยี ขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิปัญญา และวิถีชีวิตของต่างประเทศ อันจะทำให้ความเป็นไทยถูกกลืนหายไป

๑๒) ให้รื้อฟื้น เป็นการค้นหาสมบัติแผ่นดินที่ถูกกวาดหิน ดิน ทราช จากต่างประเทศมาถมกลบศิลปวิทยาการ วิถีวิทยา ปัญญาแห่งแผ่นดิน (ภูมิปัญญา) วัฒนธรรม และวิถีไทย เพื่อให้ฟื้นคืนชีวิต (Revitalizing) อีกครั้งหนึ่ง

๑๓) ให้ฟื้นฟู เป็นการนำสมบัติของแผ่นดินที่ค้นพบแล้ว มาซ่อมแซม หรือบูรณะให้ศิลปวิทยาการ วิถีวิทยา ปัญญาแห่งแผ่นดิน (ภูมิปัญญา) วัฒนธรรม และวิถีไทย อยู่ในสภาพเดิม

๑๔) การพัฒนา เป็นการนำสมบัติของแผ่นดินที่เสื่อมสลายให้ศิลปวิทยาการ วิถีวิทยา ปัญญาแห่งแผ่นดิน (ภูมิปัญญา) วัฒนธรรม และวิถีไทย อยู่ในสภาพที่ดีขึ้นเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมตามความเจริญทางวิทยาการและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

๑๕) การสืบสาน เป็นการนำสมบัติของแผ่นดินที่ได้พัฒนาให้เหมาะสมแล้วไปถ่ายทอดศิลปวิทยาการ วิถีวิทยา ปัญญาแห่งแผ่นดิน (ภูมิปัญญา) วัฒนธรรม และวิถีไทยให้เป็นที่ยอมรับและกระจายในกลุ่มเยาวชนและชนรุ่นหลัง (๑๖) การอนุรักษ์เป็นการทำนุบำรุงศิลปวิทยาการ วิถีวิทยา ปัญญาแห่งแผ่นดิน (ภูมิปัญญา) วัฒนธรรม และวิถีไทย (๑๗) การเผยแพร่ศิลปวิทยาการ วิถีวิทยา ปัญญาแห่งแผ่นดิน (ภูมิปัญญา) วัฒนธรรม และวิถีไทย

หมวดที่ ๒๑ การจัดการศึกษาสู่สังคมอยู่ดีมีสุข

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3781?t=6181946WQK>

ดูผลโหวด <https://pollbagel.com/polls/3781/results?t=6181946WQK>

หมวด ๒๒

การปฏิรูปการศึกษา

มาตรา ๑๕๖ องค์การการศึกษาพึงจัดให้มีการปฏิรูปการศึกษาเพื่อผลิตผู้สำเร็จการศึกษาให้มีทักษะชีวิต รู้จัก และเห็นคุณค่าความเป็นไทย ไม่คอยลอกเลียนความรู้และประสบการณ์จากต่างประเทศ และพึงปฏิรูปโดยอิงศาสตร์และ วิทยาการไทยในทุกระยะสิบปี โดยมีการเตรียมการล่วงหน้าอย่างน้อยสามปี

มาตรา ๑๕๗ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาที่มีนักการศึกษามีอาชีพที่ศึกษาทางการศึกษาและมี ตำแหน่งวิทยฐานะและวิชาการทางการศึกษาระดับสูง โดยมีจำนวนมากกว่าผู้ที่มิได้ศึกษาด้านศึกษาศาสตร์หรือครุศาสตร์

มาตรา ๑๕๘ ให้มีสำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับสูง แต่งตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา และสภาพัฒนาการ ศึกษาเพื่อทำหน้าที่ศึกษาและพัฒนากระบวนการศึกษา ทำการเพื่อการเผยแพร่และสื่อสารให้เกิดการยอมรับ และทดสอบระบบ ภาคสนามกับประชากรและกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์จริงในระยะเวลาตามเป็นจริงก่อนการประกาศใช้

มาตรา ๑๕๙ ให้คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาประกอบด้วยนักวิชาชีพการศึกษาที่ดำรงตำแหน่งหรือเคยดำรง ตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงศึกษาธิการ ศาสตราจารย์ และรองศาสตราจารย์ หรือวิทยฐานะเชี่ยวชาญขึ้นไปหรือ เทียบเท่า ระดับ ๘-๑๑ ที่เป็นตัวแทนการศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา อุดมศึกษา บริหารการศึกษา หลักสูตรและการสอน เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา การวิจัยและประเมินการศึกษา การศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษาตามอัธยาศัย การศึกษาทางไกล และการศึกษาระดับภูมิภาค อย่างน้อยร้อยละ ๗๐ สาขา ละ ๒ คน จำนวนไม่เกิน ๓๐ คน และมีตัวแทนสาขาวิชาชีพเข้าร่วมในการปฏิรูปการศึกษา โดยคัดเลือกจากนักวิชาการและ วิชาชีพการศึกษาที่มีประสบการณ์และผลงานประจักษ์ จำนวนไม่เกิน ๑๐ คน รวมทั้งสิ้นไม่เกิน ๔๕ คน

ให้สมาชิกสภาพัฒนาการศึกษามาจากการเลือกตั้งสองในสามและหนึ่งในสามแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนัก การศึกษามีอาชีพที่ศึกษาเล่าเรียนทางการศึกษาหรือมีประสบการณ์การทำงานการศึกษามีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก และดำรงตำแหน่งวิชาการไม่ต่ำกว่าระดับศาสตราจารย์ ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสภาการศึกษา แห่งชาติ

นักวิชาชีพและนักวิชาการสาขาอื่นนอกวิชาชีพการศึกษา ให้มีตัวแทนทุกสาขาวิชาเพื่อเสริมเติมเต็มแนวทางการ ปฏิรูปการศึกษาของนักวิชาชีพและนักวิชาการการศึกษา

มาตรา ๑๖๐ การดำเนินปฏิรูปให้ยึดแนวทางการจัดระบบ (Systems Approach) เพื่อให้ได้ระบบที่ครอบคลุม ขั้นตอนสำคัญได้แก่ การวิเคราะห์ระบบ การสังเคราะห์ระบบ การเสนอแบบจำลองระบบ การประเมินระบบ และการทดสอบระบบในสถานการณ์จำลองและสถานการณ์จริง

การดำเนินการเพื่อให้ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในการเสนอปัญหาและทักษะเพื่อรวบรวมประเด็นที่จะนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษาตามกระบวนการที่มีประสิทธิภาพที่สุด เพื่อมิให้เกิดกันหรือผู้ขาดการปฏิรูปการศึกษาเฉพาะนักการศึกษา หรือผู้มีอำนาจองค์กรจัดการศึกษาแต่งตั้งเพียงกลุ่มเดียว

มาตรา ๑๖๑ ให้จัดตั้งสำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับภาคประชาชนโดยตราเป็นพระราชบัญญัติ เพื่อดำเนินการปฏิรูปการศึกษาโดยนักการศึกษาที่ไม่ได้เป็นข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ เพื่อทำหน้าที่ปฏิรูปการศึกษาคู่ขนานไปกับภาครัฐ

มาตรา ๑๖๒ ให้คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาดำเนินการตามอย่างน้อย ๕ ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ ๑ วิเคราะห์ระบบการศึกษา (Systems Analysis) ด้วยการ (๑) วิเคราะห์และเสนอประเด็นปัญหาต่างๆ จากสื่อมวลชน จากประสบการณ์ และรายการที่พบของกรรมการปฏิรูปและผู้เกี่ยวข้อง (๒) วิเคราะห์ พรบ.การศึกษาแห่งชาติ ที่ใช้อยู่ระหว่างการปฏิรูป และแผนการศึกษาที่ใช้อยู่ในช่วงเวลาที่กำลังปฏิรูป (๓) จำแนกองค์ประกอบระบบการศึกษาที่จะปฏิรูปใหม่ ออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ (๑) องค์ประกอบที่จำเป็นสำหรับบริบทไทย เอเชีย และสากล (๒) องค์ประกอบที่ต้องปรับให้เหมาะกับบริบทไทย (๓) องค์ประกอบที่ต้องจัดและกำหนดองค์ประกอบอื่นแทน และ (๔) สรุปประเด็นและทำโครงการปฏิรูปการศึกษา

ขั้นตอนที่ ๒ สังเคราะห์ระบบ (Systems Synthesis) ทำการปฏิรูปการศึกษา ด้วยการพัฒนาระบบการศึกษาใหม่ (ปฏิรูป) ด้วยการกำหนดองค์ประกอบ กำหนดขั้นตอน และเขียนแบบจำลองระบบ (Systems Modeling) แล้วจัดทำเอกสารปฏิรูปการศึกษาและขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา

ขั้นตอนที่ ๓ ขกร่าง พรบ.การศึกษาแห่งชาติตามเอกสารปฏิรูปการศึกษาที่ได้รับความเห็นชอบ และขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา

ขั้นตอนที่ ๔ ร่างแผนการศึกษาชาติ ให้สอดคล้องกับ ร่าง พรบ.ฯ และขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา

ขั้นตอนที่ ๕ ประเมินร่างระบบการศึกษา โดยผู้ทรงคุณวุฒิที่คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาแต่งตั้งเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบร่าง พรบ.การศึกษาแห่งชาติ และส่งผลการประเมินกลับคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา

ขั้นตอนที่ ๖ ประเมินร่างแผนการศึกษาแห่งชาติ และส่งผลการประเมินกลับคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา

ขั้นตอนที่ ๗ คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษานำข้อเสนอมาปรับปรุง และเตรียมการทำประชามติ

ขั้นตอนที่ ๘ จัดทำประชามติด้วยวิธีการประชุมระดมความคิดหรือใช้เทคโนโลยีการสื่อสารท่อนไลน์ และ

ออฟไลน์

ขั้นตอนที่ ๕ นำเสนอร่าง พรบ.การศึกษาแห่งชาติ และ แผนการศึกษาชาติ ที่ผ่านประชามติเสนอองค์กรจัดการศึกษาและรัฐบาล

หมวดที่ ๒๒ การปฏิรูปการศึกษา

โปรดโหวด <https://pollbagel.com/polls/3789?t=6206393GMS>

ดูผลการโหวด <https://pollbagel.com/polls/3789/results?t=6206393GMS>

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๑๖๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งเกี่ยวกับการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะได้มีการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๖๔ ให้กระทรวง ทบวง กรม องค์กรจัดการศึกษา และสถานศึกษาที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงมีฐานะและอำนาจหน้าที่เช่นเดิม จนกว่าจะได้มีการจัดระบบการบริหารและการจัดการศึกษาตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ : - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยกำหนดให้รัฐต้องจัดการศึกษาอบรม และสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สนับสนุนการค้นคว้าวิจัยในศิลปวิทยาการต่างๆ เร่งรัดการศึกษาวិทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ รวมทั้งในการจัดการศึกษาของรัฐ

ให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน ตามที่กฎหมายบัญญัติและให้ความคุ้มครองการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพและเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ ดังนั้น จึงสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ เพื่อเป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารและจัดการการศึกษาอบรมให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้